Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK TRIBUNÁLU (osmého rozšířeného senátu)

15. října 2020 *

„Institucionální právo – Jednotný status poslance Evropského parlamentu – Poslanci Evropského parlamentu zvolení v italských okrscích – Přijetí rozhodnutí Ufficio di Presidenza della Camera dei deputati (úřad předsednictva Poslanecké sněmovny, Itálie) č. 14/2018 o důchodech – Změna výše důchodů italských národních poslanců – Odpovídající změna výše důchodů některých bývalých poslanců Evropského parlamentu zvolených v Itálii provedená Evropským parlamentem – Pravomoc autora aktu – Povinnost uvést odůvodnění – Nabyté nároky – Právní jistota – Legitimní očekávání – Právo na vlastnictví – Přiměřenost – Rovné zacházení“

Ve spojených věcech T-389/19 až T-394/19, T-397/19, T-398/19, T-403/19, T-404/19, T-406/19, T-407/19, T-409/19 až T-414/19, T-416/19 až T-418/19, T-420/19 až T-422/19, T-425/19 až T-427/19, T-429/19 až T-432/19, T-435/19, T-436/19, T-438/19 až T-442/19, T-444/19 až T-446/19, T-448/19, T-450/19 až T-454/19, T-463/19 a T-465/19,

Maria Teresa Coppo Gavazzi, s bydlištěm v Miláně (Itálie), a další žalobci, jejichž jména jsou uvedena v příloze [1], zastoupení M. Merolou, advokátem,

žalobci,

proti

Evropskému parlamentu, zastoupenému S. Seyr a S. Alves, jako zmocněnkyněmi,

žalovanému,

jejichž předmětem je návrh podaný na základě článku 263 SFEU a znějící na zrušení oznámení ze dne 11. dubna 2019 a v případě žalobce ve věci T-465/19 oznámení ze dne 11. června 2019, vyhotovených v případě každého ze žalobců Parlamentem a týkající se úpravy výše důchodů, které žalobci pobírají, v návaznosti na nabytí účinnosti dne 1. ledna 2019 rozhodnutí Ufficio di Presidenza della Camera dei deputati č. 14/2018,

TRIBUNÁL (osmý rozšířený senát),

ve složení J. Svenningsen, předseda, R. Barents, C. Mac Eochaidh (zpravodaj), T. Pynnä a J. Laitenberger, soudci,

vedoucí soudní kanceláře: J. Palacio González, vrchní rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 7. července 2020,

vydává tento

* Jednací jazyk: italština.

1 – Seznam ostatních žalobců je připojen pouze k verzi oznámené účastníkům řízení.

Rozsudek

1 Svou žalobou se žalobci, bývalí členové Evropského parlamentu zvolení v Itálii nebo jejich pozůstalí, domáhají toho, aby Tribunál zrušil rozhodnutí Parlamentu, kterými se přizpůsobuje výpočet jejich starobního nebo pozůstalostního důchodu výpočtu výši důchodů, které pobírají poslanci dolní komory parlamentu Italské republiky, a případně snižuje výše jejich starobního nebo pozůstalostního důchodu.

I. Právní rámec

A. Unijní právo

2 Příloha III pravidel pro poskytování náhrad a příspěvků poslancům Evropského parlamentu (dále jen „příloha III“), ve znění platném do 14. července 2009, mimo jiné stanovila:

„Článek 1

1. Všichni poslanci Evropského parlamentu mají nárok na starobní důchod.

2. Do zavedení důchodového pojištění Společenství pro všechny poslance Evropského parlamentu a za předpokladu, že v rámci vnitrostátního systému není poskytován žádný důchod nebo že se výše nebo podmínky tohoto důchodu neshodují s výší nebo podmínkami vztahujícími se na poslance národního parlamentu členského státu, v němž byl poslanec zvolen, je poslanci na jeho žádost vyplácen z rozpočtu Evropské unie (oddíl Parlament) prozatímní důchod.

Článek 2

1. Výše a podmínky tohoto důchodu se musí shodovat s výší a podmínkami důchodu poslanců dolní komory parlamentu členského státu, v němž byl poslanec Evropského parlamentu zvolen.

2. Poslanec požívající výhod podle čl. 1 odst. 2 je jako účastník tohoto systému povinen zaplatit do rozpočtu Evropské unie částku vypočtenou tak, aby se shodovala s celkovým příspěvkem, který platí poslanec dolní komory parlamentu členského státu, v němž byl dotyčný zvolen, podle vnitrostátních právních předpisů.

Článek 3

1. Žádost o zařazení do tohoto prozatímního systému důchodového pojištění se podáv[á] do dvanácti měsíců od začátku funkčního období poslance.

Po uplynutí této lhůty nabývá členství v systému důchodového pojištění účinnosti počínaje prvním dnem měsíce, ve kterém byla žádost doručena.

2. Žádosti o výplatu důchodu musí být podány do šesti měsíců od vzniku nároku.

Po uplynutí této lhůty je důchod vyplácen počínaje prvním dnem měsíce, ve kterém byla žádost doručena.

[…]“

3 Statut poslanců Evropského parlamentu byl přijat rozhodnutím Evropského parlamentu 2005/684/ES, Euratom ze dne 28. září 2005 o přijetí statutu poslanců Evropského parlamentu (Úř. věst. 2005, L 262, s. 1, dále jen „statut poslanců“) a vstoupil v platnost dne 14. července 2009, tj. prvním dnem sedmého volebního období.

4 Článek 25 statutu poslanců stanoví:

„1. Poslanci, kteří byli členy Parlamentu již před nabytím účinnosti tohoto statutu a byli znovu zvoleni, se mohou rozhodnout pro uplatňování dosavadního národního systému po celou dobu své činnosti, pokud jde o odměnu, odchodné a dávky pozůstalým.

2. Tyto platby jsou hrazeny z rozpočtu daného členského státu.

[…]“

5 Článek 28 statutu poslanců stanoví:

„1. Nárok na starobní důchod, který v okamžiku nabytí účinnosti tohoto statutu poslanec získal podle vnitrostátních právních předpisů, zůstává zachován v plném rozsahu.

[…]“

6 Rozhodnutím ze dne 19. května a 9. července 2008 přijalo předsednictvo Evropského Parlamentu prováděcí opatření ke statutu poslanců (Úř. věst. 2009, C 159, s. 1, dále jen „prováděcí opatření“).

7 Článek 49 prováděcích opatření, týkající se nároků na starobní důchod, stanoví:

„1. Poslanci, kteří vykonávali mandát po dobu alespoň jednoho celého roku, mají po skončení mandátu nárok na doživotní starobní důchod, který se vyplácí od prvního dne měsíce následujícího po měsíci, kdy dosáhnou věku 63 let.

Bývalý poslanec nebo jeho právní zástupce podá žádost o vyplácení starobního důchodu do šesti měsíců od vzniku nároku, s výjimkou případů vyšší moci. Po uplynutí této lhůty vzniká nárok na starobní důchod prvním dnem měsíce, ve kterém byla žádost doručena.

[…]“

8 Podle jejich článku 73 vstoupila prováděcí opatření v platnost ve stejný den jako statut poslanců, tedy dne 14. července 2009.

9 Článek 74 prováděcích opatření upřesňuje, že s výhradou přechodných ustanovení uvedených v hlavě IV, zejména v článku 75 těchto prováděcích opatření (dále jen „článek 75“) se pravidla pro poskytování náhrad a příspěvků poslancům (dále jen „pravidla NPP“) ruší dnem vstupu statutu v platnost.

10 Článek 75, týkající se zejména starobních důchodů, stanoví:

„1. Pozůstalostní důchod, invalidní důchod, zvýšení invalidního důchodu kvůli vyživovaným dětem a starobní důchod poskytované v souladu s přílohami I, II a III pravidel pro poskytování náhrad a příspěvků poslancům budou podle těchto příloh nadále vypláceny osobám, které byly jejich příjemci před vstupem statutu v platnost.

Pokud bývalý poslanec, který pobíral invalidní důchod, zemře po 14. červenci 2009, bude pozůstalostní důchod vyplácen jeho pozůstalému manželovi/pozůstalé manželce, stálému partnerovi bez manželského svazku nebo vyživovaným dětem za podmínek stanovených v příloze I pravidel [NPP].

2. Nárok na starobní důchod nabytý před vstupem statutu v platnost podle výše uvedené přílohy III zůstává zachován. Osobám, které získaly nárok v tomto důchodovém systému, se poskytuje důchod vypočtený na základě jejich nároků nabytých podle výše uvedené přílohy III, pokud splňují podmínky k tomu stanovené právními předpisy dotčeného členského státu a pokud předložily žádost podle čl. 3 odst. 2 výše uvedené přílohy III.“

11 Konečně článek 75 je třeba vykládat ve spojení s bodem 7 odůvodnění těchto prováděcích opatření, který uvádí:

„Je třeba navíc prostřednictvím přechodných ustanovení zajistit, aby osoby, které využívají určité požitky poskytované na základě pravidel pro poskytování náhrad a příspěvků, mohly tyto požitky využívat i po zrušení těchto pravidel v souladu se zásadou [ochrany] legitimního očekávání. Je také nutné zaručit zachování nároků na důchod nabytých na základě pravidel pro poskytování náhrad a příspěvků před vstupem statutu v platnost. Mimo jiné je nezbytné zohlednit zvláštní režim poslanců, kteří budou podle článku 25 nebo podle článku 29 statutu po přechodnou dobu v oblasti finančních podmínek výkonu funkce podléhat vnitrostátním systémům členského státu, v němž byli zvoleni.

B. Italské právo

12 Dne 12. července 2018 přijalo Ufficio di Presidenza della Camera dei deputati (úřad předsednictva Poslanecké sněmovny, Itálie) rozhodnutí č. 14/2018, jehož předmětem bylo nové stanovení výše doživotních příspěvků a poměrné části doživotního příspěvku v rámci důchodového zabezpečení, jakož i pozůstalostních dávek, vztahujících se k letům mandátu vykonaným do 31. prosince 2011 (dále jen „rozhodnutí č. 14/2018“).

13 Článek 1 rozhodnutí 14/2018 stanoví:

„1. Od 1. ledna 2019 se výše přímých a pozůstalostních doživotních příspěvků a poměrné části přímých a pozůstalostních doživotních příspěvků v rámci důchodového zabezpečení, na které byly nároky získány na základě právní úpravy platné ke dni 31. prosince 2011, vypočítává podle nových pravidel stanovených tímto rozhodnutím.

2. Nový výpočet podle předchozího odstavce se provádí vynásobením výše individuálního příspěvku konverzním koeficientem vztahujícím se k věku poslance ke dni, kdy poslanec získal nárok na doživotní příspěvek nebo na poměrnou dávku v rámci důchodového zabezpečení.

3. Použijí se konverzní koeficienty uvedené v tabulce 1, která tvoří přílohu tohoto rozhodnutí.

4. Výše přímých a pozůstalostních doživotních příspěvků a poměrné části přímých a pozůstalostních doživotních příspěvků v rámci důchodového zabezpečení, přepočtených v souladu s tímto rozhodnutím, nesmí v žádném případě překročit výši přímého nebo pozůstalostního doživotního příspěvku nebo poměrné části přímého nebo pozůstalostního doživotního příspěvku v rámci důchodového zabezpečení, jež je pro každého poslance stanovena nařízením platným ke dni začátku výkonu poslaneckého mandátu.

5. Výše přímých a pozůstalostních doživotních příspěvků a poměrné části přímých a pozůstalostních doživotních příspěvků v rámci důchodového zabezpečení, přepočtených v souladu s tímto rozhodnutím, nesmí být v žádném případě nižší než výše vypočtená vynásobením výše individuálních

příspěvků odvedených poslancem, který vykonával poslanecký mandát pouze během XVII. volebního období, upravené v souladu s níže uvedeným článkem 2, konverzním koeficientem odpovídajícím věku 65 let platným k 31. prosinci 2018.

6. V případě, že je po novém výpočtu provedeném podle tohoto rozhodnutí nová výše přímých a pozůstalostních doživotních příspěvků a poměrné části přímých a pozůstalostních doživotních příspěvků v rámci důchodového zabezpečení snížena o více než 50 % ve vztahu k výši přímého nebo pozůstalostního doživotního příspěvku nebo poměrné části přímého nebo pozůstalostního doživotního příspěvku v rámci důchodového zabezpečení, jež je pro každého poslance stanovena nařízením platným ke dni začátku výkonu poslaneckého mandátu, je minimální výše stanovená podle odstavce 5 o polovinu zvýšena.

7. Úřad předsednictva může na návrh skupiny kvestorů zvýšit až na maximálně 50 % výši přímých a pozůstalostních doživotních příspěvků a poměrné části přímých a pozůstalostních doživotních příspěvků v rámci důchodového zabezpečení, přepočtených podle tohoto rozhodnutí, ve prospěch osob, které o ně žádají a které splňují následující podmínky:

a) nepobírají jiné roční příjmy ve výši přesahující roční výši sociální pomoci, s výjimkou příjmů, které by případně z jakéhokoli důvodu plynuly z nemovitosti určené k trvalému bydlení;

b) trpí závažnými onemocněními vyžadujícími poskytnutí život zachraňující léčby, jež jsou doložena náležitými doklady předloženými veřejnými zdravotnickými zařízeními, nebo trpí onemocněními, jež způsobují plnou invaliditu uznanou příslušnými orgány.

8. Žadatel musí předložit dokumentaci dokládající splnění podmínek uvedených v odstavci 7 v okamžiku podání žádosti a následně nejpozději do 31. prosince každého roku.“

II. Skutečnosti předcházející sporu

14 Žalobci, Maria Teresa Coppo Gavazzi a další fyzické osoby, jejichž jména jsou uvedena v příloze, jsou buď bývalými členy Evropského parlamentu zvolenými v Itálii, nebo v případě Vandy Novati, Marie Di Meo, Ledy Frittelli, Mirelly Musoni, Jitky Frantové a Idy Panusa ve věcech T-397/19, T-409/19, T-414/19, T-426/19, T-427/19 a T-453/19 pozůstalými manželkami bývalých poslanců Evropského parlamentu zvolených v témže členském státě. Každý z nich má nárok na starobní nebo pozůstalostní důchod.

15 Na základě pravidel obsažených v rozhodnutí č. 14/2018 byla výše důchodu některých bývalých italských poslanců (nebo důchodu jejich pozůstalých manželek) snížena od 1. ledna 2019.

16 Po podání žaloby proti rozhodnutí č. 14/2018 italskými národními poslanci dotčenými uvedenými sníženími je nyní legalita tohoto vnitrostátního rozhodnutí přezkoumávána Consiglio di giurisdizione della Camera dei deputati (Rada pro soudnictví Poslanecké sněmovny, Itálie).

17 Doplněním komentáře do důchodových výměrů za leden 2019 informoval Parlament žalobce o tom, že výše jejich důchodů může být změněna na základě rozhodnutí č. 14/2018 a že tento nový výpočet může případně vést k vymáhání bezdůvodně vyplacených částek.

18 Podle Parlamentu byl totiž tento povinen použít rozhodnutí č. 14/2018, a tudíž přepočítat výši důchodů žalobců s ohledem na čl. 2 odst. 1 přílohy III, který stanoví, že „[v]ýše a podmínky [prozatímního starobního] důchodu se musí shodovat s výší a podmínkami důchodu poslanců dolní komory parlamentu členského státu, v němž byl poslanec Evropského parlamentu zvolen“ (dále jen „pravidlo stejného důchodu“).

19 Nedatovaným oznámením vedoucího oddělení „Odměňování a sociální nároky poslanců“ generálního ředitelství (GŘ) Evropského parlamentu pro finance, jež bylo přiloženo k důchodovým výměrům žalobců za únor 2019, Parlament upozornil žalobce na to, že jeho právní služba potvrdila automatickou použitelnost rozhodnutí č. 14/2018 na jejich situaci svým stanoviskem č. SJ-0836/18 ze dne 11. ledna 2019 (dále jen „stanovisko právní služby“). Toto oznámení dodávalo, že jakmile Parlament obdrží nezbytné informace od Camera dei deputati (Poslanecká sněmovna, Itálie), oznámí žalobcům nové stanovení výše jejich důchodů a přistoupí k vymáhání případného rozdílu v následujících dvanácti měsících. Konečně toto oznámení informovalo žalobce o tom, že definitivní stanovení výše jejich důchodů bude přijato formálním aktem, proti kterému bude možné podat stížnost na základě článku 72 prováděcích opatření nebo žalobu na neplatnost na základě článku 263 SFEU.

20 V oznámeních ze dne 11. dubna 2019 (dále jen v případě Luigiho Andrey Floria ve věci T-465/19, „návrh rozhodnutí“) vedoucí oddělení „Odměňování a sociální nároky poslanců“ GŘ Evropského parlamentu pro finance informoval žalobce, že jak již uvedl v oznámení z února 2019, bude výše jejich důchodu upravena podle čl. 2 odst. 1 přílohy III v rozsahu odpovídajícím snížení obdobných důchodů vyplácených v Itálii Poslaneckou sněmovnou bývalým národním poslancům na základě rozhodnutí č. 14/2018. Uvedená oznámení rovněž upřesňovala, že výše důchodů žalobců bude upravena od dubna 2019 (a se zpětnou účinností k 1. lednu 2019) na základě návrhů na stanovení nových částek důchodů předaných v příloze těchto dopisů. Konečně tatáž oznámení poskytla žalobcům lhůtu 30 dnů od jejich obdržení k předložení připomínek. V případě nepředložení těchto připomínek budou účinky těchto oznámení považovány za konečné a povedou zejména k navrácení bezdůvodně obdržených částek za leden až březen 2019.

21 S výjimkou L. A. Floria ve věci T-465/19 nepředložil žádný žalobce takovéto připomínky, takže účinky oznámení uvedených v bodě 20 výše se ve vztahu k nim staly konečnými.

22 E-mailem ze dne 14. května 2019 předal L. A. Florio své připomínky příslušnému útvaru Parlamentu.

23 Dopisem ze dne 11. června 2019 (dále jen „konečné rozhodnutí“) vedoucí oddělení „Odměňování a sociální nároky poslanců“ GŘ Evropského parlamentu pro finance uvedl, že připomínky předložené L. A. Floriem neobsahují žádné informace, které by mohly odůvodnit přehodnocení stanoviska Parlamentu vyjádřeného v návrhu rozhodnutí. V důsledku toho se výše důchodů a z nich vyplývající plán vymáhání bezdůvodně vyplacených částek, jak byly přepočítány a oznámeny v příloze uvedeného návrhu rozhodnutí, staly ke dni oznámení konečného rozhodnutí definitivními.

III. Řízení a návrhová žádání účastníků řízení

24 Návrhy došlými soudní kanceláři Tribunálu dne 27. června (věci T-389/19 až T-393/19), dne 28. června (věci T-394/19, T-397/19, T-398/19, T-403/19, T-404/19, T-406/19, T-407/19, T-409/19 až T-414/19, T-416/19 a T-417/19), dne 1. července (věci T-435/19, T-436/19, T-438/19 až T-442/19, T-444/19 až T-446/19), dne 2. července (věci T-421/19, T-422/19, T-425/19 až T-427/19, T-429/19 až T-432/19, dne 3. července (T-418/19, T-420/19, T-448/19, T-450/19 až T-453/19), dne 4. července (věci T-454/19 a T-463/19) a dne 5. července 2019 (věc T-465/19) podali žalobci projednávané žaloby.

25 Dne 10. července (T-389/19 až T-393/19, T-394/19, T-397/19, T-398/19, T-403/19, T-404/19, T-406/19, T-407/19, T-409/19 až T-414/19, T-416/19 a T-417/19) a dne 18. července 2019 (věci T-418/19, T-420/19 až T-422/19, T-425/19 až T-427/19, T-429/19 až T-432/19, T-435/19, T-436/19, T-438/18 až T-442/19, T-444/19 až T-446/19, T-448/19, T-450/19 až T-454/19, T-463/19 a T-465/19) požádal Parlament na základě čl. 68 odst. 1 jednacího řádu Tribunálu o spojení věcí.

26 Dne 19. července (věci T-389/19 až T-393/19, T-394/19, T-397/19, T-398/19, T-403/19, T-404/19, T-406/19, T-407/19, T-409/19 a T-410/19) a dne 22. července 2019 (věci T-411/19 až T-414/19 a T-416/19 až T-418/19, T-420/19 až T-422/19, T-425/19 až T-427/19, T-429/19 až T-432/19, T-435/19, T-436/19, T-438/18 až T-442/19, T-444/19 až T-446/19, T-448/19, T-450/19 až T-454/19, T-463/19 a T-465/19) požádal Parlament na základě čl. 69 písm. c) jednacího řádu o přerušení řízení do doby, než bude vydáno rozhodnutí Consiglio di giurisdizione della Camera dei deputati (Rada pro soudnictví Poslanecké sněmovny) o platnosti rozhodnutí č. 14/2018.

27 Dne 11. září (věci T-391/19 a T-392/19), dne 12. září (věc T-389/19), dne 13. září (věc T-393/19), dne 16. září (věci T-394/19, T-403/19, T-410/19, T-412/19 a T-416/19), dne 17. září (věci T-397/19, T-398/19, T-409/19 a T-414/19), dne 18. září (věci T-390/19, T-404/19, T-406/19, T-407/19, T-411/19, T-413/19, T-417/19, T-418/19, T-420/19 až T-422/19, T-425/19, T-429/19 až T-431/19, T-436/19 a T-438/19), dne 19. září (věci T-426/19, T-427/19, T-435/19, T-439/19, T-442/19, T-445/19 a T-446/19), dne 20. září (věci T-432/19, T-440/19, T-448/19, T-450/19, T-451/19, T-454/19 a T-463/19), dne 23. září (věci T-441/19, T-444/19, T-452/19 a T-465/19) a dne 24. září 2019 (věc T-453/19) předložil Parlament žalobní odpovědi.

28 Dne 27. září (věci T-389/19 a T-390/19), dne 30. září (věci T-391/19 až T-394/19, T-397/19 a T-398/19), dne 1. října (věci T-403/19, T-404/19, T-406/19, T-407/19 a T-409/19 až T-411/19), dne 2. října (věci T-412/19 až T-414/19, T-416/19 až T-418/19, T-420/19 až T-422/19 a T-430/19 až T-432/19), dne 3. října (věci T-425/19, T-435/19, T-436/19, T-438/19 až T-442/19, T-444/19 až T-446/19, T-448/19 a T-450/19 až T-454/19) a dne 4. října 2019 (věci T-426/19, T-427/19, T-429/19, T-463/19 a T-465/19) se Tribunál dotázal účastníků řízení jednak na to, zda je možné identifikovat v rámci 84 podobných věcí, které mu byly v tehdejší době předloženy, menší počet pilotních věcí, a jednak přerušit v důsledku toho řízení v ostatních věcech až do doby, kdy rozhodnutí, jímž se končí řízení, ve věcech identifikovaných jako pilotní věci založí překážku věci pravomocně rozsouzené. Dále Tribunál požádal Parlament, aby předložil pravidla NPP v plném rozsahu.

29 Dne 15. října (věc T-452/19), dne 18. října (věci T-389/19, T-390/19, T-410/19 až T-414/19, T-416/19, T-418/19, T-420/19 a T-421/19), dne 22. října (věci T-391/19 až T-394/19, T-397/19, T-398/19, T-403/19, T-404/19, T-406/19, T-407/19, T-409/19, T-417/19, T-422/19 a T-430/19 až T-432/19), dne 24. října (věci T-425/19 až T-427/19, T-429/19, T-435/19, T-436/19, T-438/19 až T-442/19, T-444/19 až T-446/19, T-448/19, T-450/19, T-451/19, T-453/19 a T-454/19) a dne 28. října 2019 (věci T-463/19 a T-465/19) odpověděl Parlament na otázku Tribunálu a předal úplnou verzi pravidel NPP.

30 Dne 21. října 2019 odpověděli žalobci na otázku Tribunálu.

31 Rozhodnutími ze dne 4. listopadu (věci T-389/19 až T-394/19, T-397/19 a T-398/19), ze dne 5. listopadu (věci T-403/19 a T-404/19), ze dne 6. listopadu (věci T-406/19, T-407/19, T-409/19, T-414/19 a T-416/19), ze dne 7. listopadu (věci T-410/19 až T-412/19, T-417/19, T-418/19 a T-420/19), ze dne 8. listopadu (věci T-413/19, T-421/19, T-422/19 a T-425/19), ze dne 11. listopadu (věci T-426/19, T-427/19, T-429/19 až T-431/19 a T-452/19), ze dne 12. listopadu (věci T-432/19, T-435/19 a T-436/19), ze dne 13. listopadu (věci T-438/19 až T-442/19, T-444/19 až T-446/19 a T-448/19), ze dne 14. listopadu (věci T-450/19, T-451/19, T-453/19 a T-454/19) a ze dne 15. listopadu 2019 (věci T-463/19 a T-465/19) a v důsledku změny složení senátů Tribunálu byly věci přiděleny osmému senátu.

32 Dopisy ze dnů 5. a 28. listopadu 2019 Parlament informoval Tribunál o úmrtí Luigiho Caligarise, žalobce ve věci T-435/19. Vzhledem k těmto okolnostem se Tribunál dne 2. prosince 2019 dotázal právního zástupce žalobce, jak hodlá postupovat v řízení. Dne 20. prosince 2019 právní zástupce L. Caligarise informoval Tribunál o tom, že vdova po zesnulém, Paola Chiaramello, hodlá pokračovat v řízení. Dne 30. září 2020 právní zástupce P. Chiaramello informoval Tribunál o úmrtí své klientky. Dne 7. října 2020 právní zástupce P. Chiaramello informoval Trib unál o tom, že Enrico Caligaris a Valentina Caligaris, dědicové po P. Chiaramello, hodlají pokračovat v řízení.

33 Dne 28. listopadu 2019 Tribunál rozhodl, že druhá výměna spisů účastníků řízení není nutná.

34 Dne 3. prosince (věc T-389/19), dne 4. prosince (věci T-390/19 až T-394/19), dne 5. prosince (věci T-397/19, T-398/19, T-403/19, T-404/19, T-406/19, T-407/19, T-409/19 až T-412/19, T-418/19, T-420/19 až T-422/19, T-425/19 až T-427/19, T-429/19 až T-432/19, T-435/19, T-436/19 a T-438/19 à T-441/19), dne 6. prosince (věci T-413/19, T-414/19, T-416 a T-417/19), dne 9. prosince (věci T-442/19, T-444/19 až T-446/19, T-448/19, T-450/19, T-451/19, T-454/19, T-463/19 a T-465/19) a dne 10. prosince 2019 (věci T-452/19 a T-453/19) požádal Tribunál žalobce o zaujetí stanoviska k návrhu na přerušení řízení předloženému Parlamentem.

35 Dne 3. prosince (věc T-389/19), dne 4. prosince (věci T-390/19 až T-394/19), dne 5. prosince (věci T-397/19, T-398/19, T-403/19, T-404/19, T-406/19, T-407/19, T-409/19 až T-412/19, T-418/19, T-420/19 až T-422/19, T-425/19 až T-427/19, T-429/19 až T-432/19, T-435/19, T-436/19 a T-438/19 à T-441/19), dne 6. prosince (věci T-413/19, T-414/19, T-416/19 a T-417/19), dne 9. prosince (věci T-442/19, T-444/19 až T-446/19, T-448/19, T-450/19, T-451/19, T-454/19, T-463/19 a T-465/19) a dne 10. prosince 2019 (věci T-452/19 a T-453/19) požádal Tribunál účastníky řízení o zaujetí stanoviska k možnosti spojení věcí T-389/19 až T-394/19, T-397/19, T-398/19, T-403/19, T-404/19, T-406/19, T-407/19, T-409/19 až T-418/19, T-420/19 až T-422/19, T-425/19 až T-427/19, T-429/19 až T-432/19, T-435/19, T-436/19, T-438/19 až T-442/19, T-444/19 až T-446/19, T-448/19, T-450/19 à T-454/19, T-463/19 a T-465/19.

36 Dne 16. prosince (věci T-389/19 až T-394/19, T-397/19, T-398/19, T-403/19, T-404/19, T-406/19, T-407/19 a T-409/19 až T-414/19, T-416/19 a T-417/19), dne 17. prosince (věci T-418/19, T-420/19 až T-422/19, T-425/19 až T-427/19, T-429/19 až T-432/19, T-435/19, T-436/19, T-438/19 až T-442/19, T-444/19 a T-445/19) a dne 19. prosince 2019 (věci T-446/19, T-448/19, T-450/19 až T-454/19, T-463/19 a T-465/19) předložil Parlament své vyjádření k návrhu na spojení věcí.

37 Dopisem ze dne 18. prosince 2019 požádala žalobkyně ve věci T-389/19 Tribunál, aby přehodnotil své rozhodnutí ze dne 28. listopadu 2019 a aby jí umožnil předložit repliku.

38 Dne 8. ledna 2020 předložili žalobci, s výjimkou žalobců ve věcech T-409/19 a T-446/19, vyjádření k návrhu na přerušení řízení podanému Parlamentem.

39 Dne 9. ledna 2020 předložili žalobci vyjádření k návrhu na spojení věcí.

40 Dne 16. ledna (věci T-389/19 až T-393/19, T-397/19, T-398/19, T-403/19, T-404/19, T-406/19, T-407/19, T-410/19 až T-414/19, T-418/19 a T-420/19) a dne 17. ledna (věci T-394/19, T-409/19, T-416/19, T-417/19, T-421/19, T-422/19, T-425/19 až T-427/19, T-429/19 až T-432/19, T-435/19, T-436/19, T-438/19 až T-442/19, T-444/19 až T-446/19, T-448/19, T-450/19 až T-454/19, T-463/19 a T-465/19) předseda osmého senátu rozhodl nepřerušit řízení.

41 Rozhodnutím předsedy osmého senátu Tribunálu ze dne 21. ledna 2020 byly projednávané věci, jakož i věc T-415/19, Laroni v. Parlament, v souladu s článkem 68 jednacího řádu spojeny pro účely písemné a ústní části řízení, jakož i pro účely rozhodnutí, jímž se končí řízení.

42 Dne 23. ledna 2020 Tribunál požádal Parlament o předložení všech přípravných dokumentů pro přijetí článku 75 a přílohy III. Tribunál se mimoto dotázal Parlamentu na jeho správní praxi v oblasti platů a důchodů. Parlament na tuto otázku odpověděl a předložil požadované přípravné dokumenty dne 11. února 2020.

43 Dne 4. března 2020 požádali žalobci na základě čl. 106 odst. 2 jednacího řádu o konání jednání.

44 Dne 20. dubna 2020 předseda osmého senátu rozhodl o přednostním projednání těchto věcí v souladu s čl. 67 odst. 2 jednacího řádu.

45 Dopisem ze dne 30. dubna 2020 Parlament informoval Tribunál o úmrtí Giulietta Chiesy, žalobce ve věci T-445/19. Vzhledem k těmto okolnostem se Tribunál dne 8. května 2020 dotázal právního zástupce dotyčného žalobce, jak hodlá postupovat v řízení. Dne 8. června 2020 právní zástupce G. Chiesy informoval Tribunál o tom, že vdova po zesnulém žalobci, Fiammetta Cucurnia, hodlá pokračovat v řízení.

46 Dne 30. dubna 2020 požádal Tribunál účastníky řízení, aby zaujali stanovisko k možnosti spojit projednávané žaloby a věc T-415/19, Laroni v. Parlament, se spojenými věcmi T-345/19, Santini v. Parlament, T-346/19, Ceravolo v. Parlament, T-364/19, Moretti v. Parlament, T-365/19, Capraro v. Parlament, T-366/19, Sboarina v. Parlament, T-372/19, Cellai v. Parlament, T-373/19, Gatti v. Parlament, T-374/19, Wuhrer v. Parlament, T-375/19, Pisoni v. Parlament a T-385/19, Mazzone v. Parlament, jakož i s věcmi T-519/19, Forte v. Parlament, a T-695/19, Falqui v. Parlament, pro účely ústní části řízení.

47 Na návrh osmého senátu rozhodl Tribunál dne 15. května 2020 na základě článku 28 jednacího řádu předat věc rozšířenému senátu.

48 Dne 19. května 2020 se Tribunál dotázal účastníků řízení na různé aspekty projednávaných věcí.

49 Ve dnech 2. a 3. června 2020 předložili v uvedeném pořadí Parlament a žalobci vyjádření k návrhu na spojení věcí pro účely ústní části řízení, jak je uveden v bodě 46 výše.

50 Dne 5. června 2020 rozhodl předseda osmého senátu o spojení projednávaných věcí a věci T-415/19, Laroni v. Parlament, se spojenými věcmi T-345/19, Santini v. Parlament, T-346/19, Ceravolo v. Parlament, T-364/19, Moretti v. Parlament, T-365/19, Capraro v. Parlament, T-366/19, Sboarina v. Parlament, T-372/19, Cellai v. Parlament, T-373/19, Gatti v. Parlament, T-374/19, Wuhre v. Parlament, T-375/19, Pisoni v. Parlament a T-385/19, Mazzone v. Parlament, jakož i s věcmi T-519/19, Forte v. Parlament a T-695/19, Falqui v. Parlament, pro účely ústní části řízení.

51 Dne 17. června 2020 žalobci a Parlament odpověděli na otázky, které jim Tribunál položil dne 19. května 2020.

52 Dopisem ze dne 1. července 2020 žalobci požádali Tribunál o prodloužení doby trvání přednesu jejich řečí. Dne 3. července 2020 Tribunál této žádosti částečně vyhověl.

53 Dopisem ze dne 2. července 2020 Parlament informoval Tribunál o úmrtí Jitky Frantové, žalobkyně ve věci T-427/19. Dopisy ze dnů 13. července 2020 a 5. srpna 2020 právní zástupce Jitky Frantové rovněž informoval Tribunál o úmrtí své klientky a uvedl, že Tribunálu předá veškeré potřebné informace ohledně dědictví a způsobu, jak se má pokračovat v řízení. Dne 16. září 2020 právní zástupce J. Frantové informoval Tribunál o tom, že Daniela Concardia, dědička po dotyčné žalobkyni, hodlá pokračovat v řízení.

54 Řeči účastníků řízení a jejich odpovědi na písemné a ústní otázky položené Tribunálem byly vyslechnuty na jednání konaném dne 7. července 2020.

55 Rozhodnutím ze dne 8. října 2020 předseda osmého senátu po vyslechnutí účastníků řízení rozhodl o vyloučení věci T-415/19, Laroni v. Parlament k samostatnému řízení v souladu s čl. 68 odst. 3 jednacího řádu.

56 Žalobci, s výjimkou L. A. Floria ve věci T-465/19, navrhují, aby Tribunál:

– prohlásil oznámení ze dne 11. dubna 2019 uvedená v bodě 20 výše za nicotná nebo je zrušil;

– nařídil Parlamentu, aby vrátil všechny bezdůvodně zadržené částky, včetně úroků v zákonné sazbě ode dne srážky až do zaplacení, a uložil Parlamentu, aby vyhověl rozsudku, který bude vydán, a přijal veškeré kroky, akty nebo opatření nezbytné k zajištění okamžitého a úplného obnovení původního rozsahu důchodových dávek;

– uložil Parlamentu náhradu nákladů řízení.

57 L. A. Florio ve věci T-465/19 navrhuje, aby Tribunál:

– prohlásil návrh rozhodnutí a všechny předchozí, související nebo následné akty za nicotné nebo je zrušil;

– nařídil Parlamentu, aby vrátil všechny bezdůvodně zadržené částky, včetně úroků v zákonné sazbě ode dne srážky až do zaplacení, a uložil Parlamentu, aby vyhověl rozsudku, který bude vydán, a přijal veškeré kroky, akty nebo opatření nezbytné k zajištění okamžitého a úplného obnovení původního rozsahu důchodových dávek;

– uložil Parlamentu náhradu nákladů řízení.

58 Parlament navrhuje, aby Tribunál:

– žaloby zčásti odmítl jako nepřípustné a zčásti zamítl jako neopodstatněné;

– uložil žalobcům náhradu nákladů řízení.

IV. Právní otázky

A. K předmětu žalob a k pravomoci Tribunálu

59 Úvodem je třeba uvést, že žalobci ve svých žalobách výslovně uvedli, že v rámci projednávaných žalob nemají v úmyslu zpochybnit legalitu rozhodnutí č. 14/2018.

60 Právní zástupce žalobců však na jednání uvedl, že odkazuje na řeči Maurizia Panize, advokáta žalobců ve spojených věcech Santini a další v. Parlament, T-345/19, T-346/19, T-364/19 až T-366/19, T-372/19 až T-375/19 a T-385/19.

61 Vzhledem k tomu, že M. Paniz zpochybnil během své řeči platnost rozhodnutí č. 14/2018 a během ústní části řízení předložil důkazy na podporu tohoto tvrzení, je třeba připomenout meze, které jsou kladeny na pravomoc Tribunálu v rámci žaloby na základě článku 263 SFEU.

62 V této souvislosti z článku 263 SFEU vyplývá, že unijní soud nemá pravomoc rozhodovat o legalitě aktu přijatého vnitrostátním orgánem (v tomto smyslu viz usnesení ze dne 28. února 2017, NF v. Evropská rada, T-192/16, EU:T:2017:128, bod 44 a citovaná judikatura).

63 S ohledem na tuto judikaturu nespadá posouzení legality rozhodnutí č. 14/2018 do pravomoci Tribunálu.

64 Tribunál navíc podotýká, že důkazy, které M. Paniz předložil během ústní části řízení a na které odkázal na jednání, nemají vliv na výsledek projednávaných žalob. M. Paniz předal kopii rozhodnutí č. 2/2020 ze dne 22. dubna 2020, kterým Consiglio di giurisdizione della Camera dei deputati (Rada pro soudnictví Poslanecké sněmovny) částečně zrušila čl. 1 odst. 7 rozhodnutí č. 14/2018. Toto zrušení však nemá v projednávaných věcech žádné důsledky, jelikož Parlament neobdržel žádost

o použití, a tudíž na žalobce nepoužil pravidla totožná s pravidly obsaženými v čl. 1 odst. 7 rozhodnutí č. 14/2018. Kromě toho M. Paniz předložil rovněž kopii výroku rozsudku Commissione contenziosa del Senato (Komise Senátu pro spornou agendu, Itálie) ze dne 25. června 2020. Předmětem tohoto rozsudku je však rozhodnutí Ufficio di Presidenza del Senato (Úřad předsednictva senátu, Itálie) č. 6/2018, a nikoliv rozhodnutí č. 14/2018. Je přitom nesporné, že v souladu s tím, co stanoví čl. 2 odst. 1 přílohy III, Parlament použil pouze pravidla totožná s těmi obsaženými v rozhodnutí č. 14/2018. Konečně Tribunál konstatuje, že Parlament na jednání potvrdil, že v budoucnu použije jakoukoli změnu italského práva, a zejména rozhodnutí č. 14/2008, která by mohla vyplývat z řízení probíhajících před Consiglio di giurisdizione della Camera dei deputati (Rada pro soudnictví Poslanecké sněmovny) v souladu s pravidlem stejného důchodu.

65 I když Tribunál tedy nemůže na základě článku 263 SFEU přezkoumávat platnost rozhodnutí č. 14/2018, má naproti tomu pravomoc přezkoumat legalitu aktů Parlamentu. V rámci projednávaných žalob na neplatnost tak Tribunál může ověřit, zda článek 75 a čl. 2 odst. 1 přílohy III, který zavádí pravidlo stejného důchodu, neporušují normy unijního práva vyšší právní síly. Stejně tak může Tribunál přezkoumat, zda je použití ustanovení rozhodnutí č. 14/2018 Parlamentem ve smyslu pravidla stejného důchodu v souladu s unijním právem. Konečně má Tribunál rovněž pravomoc k tomu, aby se ujistil, že oznámení ze dne 11. dubna 2019 uvedená v bodě 20 výše a v případě L. A. Floria ve věci T-465/19 konečné rozhodnutí dodržují unijní právo.

B. K přípustnosti žaloby ve věci T-453/19, Panusa v. Parlament

66 Parlament vznesl na jednání námitku nepřípustnosti žaloby ve věci T-453/19, Panusa v. Parlament, z důvodu, že se napadené rozhodnutí týkající se žalobkyně nedotklo jejích zájmů. Toto rozhodnutí totiž nijak nesnížilo výši důchodu, který žalobkyně obdržela.

67 I. Panusa rovněž na jednání odvětila, že přesto má i nadále žalobní zájem.

68 V tomto ohledu z ustálené judikatury vyplývá, že žaloba na neplatnost podaná fyzickou nebo právnickou osobou je přípustná pouze v případě, že žalobce má právní zájem na zrušení napadeného aktu. Předpokladem takového zájmu je, že samotné zrušení napadeného aktu může vyvolat právní následky a žaloba může ve výsledku přinést straně, která ji podala, prospěch (viz rozsudek ze dne 27. března 2019, Canadian Solar Emea a další v. Rada, C-237/17 P, EU:C:2019:259, bod 75 a citovaná judikatura). Právní zájem na podání žaloby musí být vzniklý a trvající a posuzuje se ke dni podání žaloby. Musí však přetrvat až do vydání soudního rozhodnutí, neboť jinak by nemohlo být vydáno rozhodnutí ve věci samé (rozsudek ze dne 7. června 2007, Wunenburger v. Komise, C-362/05 P, EU:C:2007:322, bod 42).

69 V projednávaných věcech Parlament tvrdil, aniž mu bylo oponováno, že napadené rozhodnutí nijak nesnížilo výši důchodu pobíraného žalobkyní.

70 V důsledku toho nemůže zrušení napadeného rozhodnutí, které se jí týká, samo o sobě přinést I. Panuse prospěch. Žaloba ve věci T-453/19, Panusa v. Parlament, musí být tudíž pro nepřípustnost odmítnuta.

C. K věci samé

71 Žalobci uplatňují na podporu žalob na neplatnost čtyři žalobní důvody. První žalobní důvod vychází z nedostatku pravomoci autora oznámení ze dne 11. dubna 2019, uvedených v bodě 20 výše, a konečného rozhodnutí (dále jen společně „napadená rozhodnutí“), jakož i z porušení povinnosti uvést odůvodnění. Druhý žalobní důvod vychází z nedostatku právního základu a nesprávného použití článku 75. Třetí žalobní důvod vychází z nesprávného právního posouzení týkajícího se kvalifikace

rozhodnutí č. 14/2018 a nesprávného použití „výhrady zákona“ stanovené v čl. 75 odst. 2. Čtvrtý žalobní důvod vychází z porušení zásad právní jistoty, ochrany legitimního očekávání, proporcionality a rovnosti, jakož i z porušení práva na vlastnictví.

72 Před posouzením opodstatněnosti těchto žalobních důvodů považuje Tribunál za vhodné přezkoumat návrh žalobců směřující k tomu, aby shledal napadená rozhodnutí nicotnými.

73 V tomto ohledu z ustálené judikatury vyplývá, že se na akty orgánů Unie v zásadě vztahuje presumpce platnosti, a zakládají tedy právní účinky, i když jsou stiženy vadami, tak dlouho, dokud nejsou zrušeny nebo vzaty zpět (viz rozsudky ze dne 15. června 1994, Komise v. BASF a další, C-137/92 P, EU:C:1994:247, bod 48, a ze dne 9. prosince 2014, Lucchini v. Komise, T-91/10, EU:T:2014:1033, bod 70 a citovaná judikatura).

74 Výjimkou z této zásady je nicméně to, že akty stižené vadou, jejíž závažnost je tak zjevná, že nemůže být strpěna v unijním právním řádu, musí být pokládány za akty bez právního účinku, dokonce i dočasného, to znamená, že musí být považovány za právně nicotné. Tato výjimka směřuje k zachování rovnováhy mezi dvěma základními, ale někdy si vzájemně odporujícími požadavky, jež musí právní řád splňovat, a sice mezi stabilitou právních vztahů a dodržováním legality (viz rozsudky ze dne 15. června 1994, Komise v. BASF a další, C-137/92 P, EU:C:1994:247, bod 49, a ze dne 9. prosince 2014, Lucchini v. Komise, T-91/10, EU:T:2014:1033, bod 71 a citovaná judikatura).

75 Závažnost následků, které jsou spojeny se zjištěním nicotnosti aktu orgánů Unie, předpokládá, že z důvodů právní jistoty lze toto zjištění učinit jen ve skutečně zcela krajních případech (viz rozsudky ze dne 15. června 1994, Komise v. BASF a další, C-137/92 P, EU:C:1994:247, bod 50, a ze dne 9. prosince 2014, Lucchini v. Komise, T-91/10, EU:T:2014:1033, bod 72 a citovaná judikatura).

76 Konečně je ještě třeba připomenout, že vady, které vedou unijní soud ke zjištění, že akt je právně nicotný, se liší od protiprávností, jejichž zjištění v zásadě vede ke zrušení aktů podléhajících přezkumu legality podle Smlouvy, nikoli z důvodu jejich povahy, ale z důvodu závažností a zjevností. Za právně nicotné akty musí být totiž považovány akty stižené vadami, jejichž závažnost je natolik zjevná, že se dotýká jejich zásadních náležitostí [viz rozsudek ze dne 9. září 2011, dm-drogerie markt v. OHIM – Distribuciones Mylar (dm), T-36/09, EU:T:2011:449, bod 86].

77 Vady, na které poukazují žalobci, se přitom nejeví být natolik zjevně závažnými, aby napadená rozhodnutí musela být považována za právně nicotná, a to z níže uvedených důvodů.

1. K prvnímu žalobnímu důvodu vycházejícímu z nedostatku pravomoci autora napadených rozhodnutí a z porušení povinnosti uvést odůvodnění

78 První žalobní důvod má dvě části. První část se týká nedostatku pravomoci autora napadených rozhodnutí. Druhá část se týká nedostatku odůvodnění.

a) K první části prvního žalobního důvodu týkající se nedostatku pravomoci autora napadených rozhodnutí

79 V rámci první části žalobci v první výtce tvrdí, že napadená rozhodnutí měla být přijata předsednictvem Parlamentu, a nikoli vedoucím oddělení „Odměňování a sociální nároky poslanců“ GŘ Evropského parlamentu pro finance. Toto řešení platí podle žalobců zejména s ohledem na čl. 11a odst. 6 a čl. 25 odst. 3 jednacího řádu Parlamentu, ve znění použitelném v rozhodné době z hlediska skutkového stavu, tedy během osmého volebního období (dále jen „jednací řád“). Podle žalobců přiznávají tato dvě ustanovení předsednictvu Parlamentu obecnou pravomoc, pokud jde o finanční nároky poslanců. Právě z tohoto důvodu přijalo předsednictvo Parlamentu pravidla NPP. Další potvrzení této obecné pravomoci předsednictva Parlamentu je obsaženo v prvním bodě odůvodnění

prováděcích opatření, který uvádí, že „[u]platňování statutu [poslanců] ve finančních záležitostech spadá plně do působnosti předsednictva“. Podle žalobců se však předsednictvo Parlamentu nikdy nevyjádřilo ke snížení jejich důchodových nároků. Vzhledem k těmto skutečnostem byly důchodové nároky žalobců přepočteny orgánem, a sice vedoucím oddělení „Odměňování a sociální nároky poslanců“ GŘ Evropského parlamentu pro finance, který zcela postrádal pravomoc, takže napadená rozhodnutí jsou podle žalobců protiprávní.

80 V rámci druhé výtky žalobci tvrdí, že napadená rozhodnutí jsou rovněž protiprávní v tom smyslu, že na rozdíl od toho, co stanoví článek 28 jednacího řádu, nebyla tato rozhodnutí posouzena ani analyzována skupinou kvestorů. V tomto ohledu žalobci tvrdí, že se Parlament nemohl omezit na použití rozhodnutí č. 14/2018 a že měl nutně provést dodatečné operace pro výpočet nové výše důchodových nároků. Tato úprava v rámci provádění rozhodnutí č. 14/2018 na úrovni Unie přitom měla být podle žalobců předmětem interních posouzení na základě konzultace s příslušnými orgány v oblasti nároků poslanců a neměla být delegována na určité oddělení Parlamentu.

81 Parlament navrhuje, aby byla první část prvního žalobního důvodu zamítnuta jako neopodstatněná.

82 Pokud jde o první výtku, účastníci řízení se shodují na tom, že podle čl. 25 odst. 3 jednacího řádu přijímá předsednictvo Parlamentu na návrh generálního tajemníka nebo politické skupiny finanční, organizační a administrativní rozhodnutí ve věcech týkajících se poslanců. Parlament má však za to, že toto ustanovení omezuje činnost předsednictva na přijetí obecných a abstraktních pravidel, a nikoli na přijetí individuálních rozhodnutí. Žalobci mají naproti tomu za to, že i když napadená rozhodnutí jsou akty s individuální působností, měla být přijata na základě uvedeného čl. 25 odst. 3.

83 V tomto ohledu z ustálené judikatury vyplývá, že čl. 25 odst. 3 jednacího řádu přiznává předsednictvu Parlamentu obecnou pravomoc zejména v oblasti finančních otázek týkajících se poslanců. Toto ustanovení tedy představuje základ, o který se předsednictvo Parlamentu může opřít, aby na návrh generálního tajemníka nebo politické skupiny přijalo právní předpisy týkající se uvedených otázek (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 18. října 2011, Purvis v. Parlament, T-439/09, EU:T:2011:600, bod 64 a citovaná judikatura).

84 Kromě toho bylo již rovněž judikováno, že prováděcí opatření přijatá předsednictvem Parlamentu mají zejména za cíl – jak vyplývá z bodu 3 jejich odůvodnění – nahradit pravidla pro poskytování náhrad a příspěvků poslancům Evropského parlamentu. V tomto smyslu upravují prováděcí opatření finanční otázky týkající se poslanců ve smyslu čl. 25 odst. 3 jednacího řádu (rozsudek ze dne 29. listopadu 2017, Montel v. Parlament, T-634/16, nezveřejněný, EU:T:2017:848, body 50 a 51).

85 I když tedy má předsednictvo Parlamentu pravomoc přijímat obecné a abstraktní normy podle čl. 25 odst. 3 jednacího řádu a z obdobných důvodů na základě čl. 11a odst. 6 jednacího řádu, neznamená to, že má rovněž pravomoc přijímat individuální rozhodnutí v oblasti finančních otázek týkajících se poslanců.

86 Správním útvarům Parlamentu naopak může být takováto pravomoc přiznána, aniž by tím byl porušen čl. 25 odst. 3 jednacího řádu, neboť meze a pravidla jejího výkonu stanovilo předsednictvo tohoto orgánu (v tomto smyslu viz usnesení ze dne 6. září 2018, Bilde v. Parlament, C-67/18 P, nezveřejněné, EU:C:2018:692, body 36 a 37).

87 Kromě toho s ohledem na toto rozdělení pravomocí mezi předsednictvo Parlamentu a správní útvary tohoto orgánu již bylo zejména rozhodnuto, že individuální rozhodnutí stanovující důchodové nároky poslanců není pouze rozhodnutím vycházejícím z přesně stanovené pravomoci v tom smyslu, že správní útvary Parlamentu nemají žádnou diskreční pravomoc při určení důchodových nároků, ale dokonce má výlučně deklaratorní povahu, pokud jde o obsah těchto práv (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 18. října 2011, Purvis v. Parlament, T-439/09, EU:T:2011:600, bod 38).

88 Parlamentu proto nic nezakazuje, aby přiznal svým správním útvarům pravomoc přijímat individuální rozhodnutí, zejména v oblasti důchodových nároků a v oblasti stanovení výše důchodů. Zbývá však ověřit, zda v projednávaných věcech měl vedoucí oddělení „Odměňování a sociální nároky poslanců“ GŘ Evropského parlamentu pro finance takovouto pravomoc.

89 V tomto ohledu čl. 73 odst. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU, Euratom) 2018/1046 ze dne 18. července 2018, kterým se stanoví finanční pravidla o souhrnném rozpočtu Unie, kterým se mění nařízení (EU) č. 1296/2013, (EU) č. 1301/2013, (EU) č. 1303/2013, (EU) č. 1304/2013, (EU) č. 1309/2013, (EU) č. 1316/2013, (EU) č. 223/2014, (EU) č. 283/2014 a rozhodnutí 541/2014/EU a kterým se zrušuje nařízení (EU, Euratom) č. 966/2012 (Úř. věst. 2018, L 193, s. 1) stanoví, že každý orgán Unie v souladu s podmínkami svého jednacího řádu pověří plněním úkolů schvalující osoby zaměstnance na vhodné pozici. Ve svých vnitřních správních předpisech určí zaměstnance, které plněním těchto úkolů pověří, a stanoví rozsah pověření a to, zda mohou osoby pověřené plněním těchto úkolů dále pověřit jiné osoby.

90 V odpovědi na písemnou otázku Tribunálu přitom Parlament uvedl s podpůrnými důkazy, že vedoucí oddělení „Odměňování a sociální nároky poslanců“ GŘ tohoto orgánu pro finance byl jmenován další pověřenou schvalující osobou pro rozpočtovou položku 1030 týkající se starobních důchodů uvedených v příloze III pravidel NPP rozhodnutím generálního ředitele pro finance Evropského parlamentu FINS/2019–01 ze dne 23. listopadu 2018. Kromě toho v souladu s čl. 73 odst. 3 nařízení č. 2018/1046 rozhodnutí FINS/2019–01 výslovně uvádí, že toto další pověření opravňuje vedoucího oddělení „Odměňování a sociální nároky poslanců“ GŘ Evropského parlamentu pro finance zejména k přijímání rozpočtových i právních závazků, potvrzování výdajů a schvalování plateb, ale také k sestavení odhadů pohledávek, stanovení inkasních nároků a vydávání inkasních příkazů.

91 Navíc je nesporné, že pravidla stanovená prováděcími opatřeními a pravidly NPP, jak byla přijata předsednictvem Parlamentu, nebyla vedoucím oddělení „Odměňování a sociální nároky poslanců“ GŘ tohoto orgánu pro finance změněna, ale pouze jím byla uplatněna. Kromě toho otázka dodržení ustanovení těchto dvou právních předpisů v projednávaných věcech zmíněným vedoucím oddělení bude posouzena níže v rámci přezkumu ostatních žalobních důvodů.

92 Na rozdíl od toho, co tvrdí žalobci, měl tedy vedoucí oddělení „Odměňování a sociální nároky poslanců“ GŘ Evropského parlamentu pro finance pravomoc k přijetí napadených rozhodnutí.

93 Pokud jde o druhou výtku, je třeba odmítnout jako nepodložený argument žalobců, že před přijetím napadených rozhodnutí měli být konzultováni kvestoři.

94 Je sice pravda, jak správně připomínají žalobci, že článek 28 jednacího řádu stanoví, že „kvestoři jsou pověřeni správními a finančními úkoly týkajícími se přímo poslanců v souladu s pokyny vydanými předsednictvem a dalšími úkoly, které jim jsou svěřeny“. Toto ustanovení je však třeba vykládat ve světle čl. 25 odst. 8 jednacího řádu, který upřesňuje, že „[p]ředsednictvo vydává vnitřní směrnice pro kvestory a může je pověřit plněním určitých úkolů“.

95 Z písemností žalobců přitom nijak nevyplývá, že by předsednictvo Parlamentu vydalo vnitřní směrnice nebo vymezilo specifické úkoly ve smyslu čl. 25 odst. 8 a článku 28 jednacího řádu, které by ukládaly, aby byli před přijetím napadených rozhodnutí konzultováni kvestoři, nebo obecněji, že tito měli být autory napadených rozhodnutí, přestože jsou individuálními rozhodnutími. Parlamentu tak nelze vytýkat, že nekonzultoval kvestory, když to za takovýchto okolností žádný předpis nevyžadoval.

96 Konečně žalobci vytýkají Parlamentu, že pro účely výpočtu nové výše důchodů použil rozhodnutí č. 14/2018, přičemž jej upravil tak, aby zohlednil osobní situaci každého žalobce. Taková úprava rozhodnutí č. 14/2018 přitom měla být předmětem interních posouzení prostřednictvím konzultace s příslušnými orgány v oblasti nároků poslanců a neměla být delegována na určité oddělení Parlamentu.

97 I za předpokladu, že by Parlament upravil rozhodnutí č. 14/2018, což bude zkoumáno níže v rámci dalších žalobních důvodů, stačí v každém případě připomenout, jak bylo uvedeno v bodech 90 až 95 výše, že vedoucí oddělení „Odměňování a sociální nároky poslanců“ GŘ Evropského parlamentu pro finance měl pravomoc přijmout napadená rozhodnutí a že nebyla stanovena žádná povinnost předchozí konzultace skupiny kvestorů.

98 První část prvního žalobního důvodu tedy musí být zamítnuta jako neopodstatněná.

b) Ke druhé části prvního žalobního důvodu vycházející z porušení povinnosti uvést odůvodnění

99 V rámci druhé části žalobci tvrdí, že napadená rozhodnutí nejsou odůvodněna, jelikož se Parlament omezil na tvrzení, že se rozhodnutí č. 14/2018 automaticky použije na úrovni Unie, aniž jasně uvedl úvahy, které vedly k tomuto závěru, a nesprávně se opřel o článek 75. Parlament navíc rovněž nesplnil povinnost uvést odůvodnění, neboť přijetí uvedených rozhodnutí nepředcházela důkladná interní analýza ani posouzení ze strany předsednictva Parlamentu nebo kvestorů. Žalobci mimoto tvrdí, že tatáž rozhodnutí zřejmě vycházejí ze stanoviska právní služby. Toto stanovisko však nebylo citováno v napadených rozhodnutích, ani k nim přiloženo. Žalobci konečně Parlamentu vytýkají, že neposoudil, do jaké míry by zpětné použití méně příznivého důchodového systému mohlo být slučitelné s unijním právem, a že se omezil na tvrzení, že nemá pravomoc posuzovat platnost rozhodnutí č. 14/2018. V tomto smyslu Parlament podle žalobců porušil článek 296 SFEU a čl. 41 odst. 2 písm. c) Listiny základních práv Evropské unie (dále jen „Listina“).

100 Parlament navrhuje, aby byla druhá část prvního žalobního důvodu zamítnuta jako neopodstatněná.

101 V tomto ohledu je třeba připomenout, že odůvodnění vyžadované čl. 296 druhým pododstavcem SFEU a čl. 41 odst. 2 písm. c) Listiny musí být přizpůsobeno povaze dotčeného aktu a musí z něho jasně a jednoznačně vyplývat úvahy orgánu, jenž akt vydal, tak aby se zúčastněné osoby mohly seznámit s důvody, které vedly k přijetí opatření, a příslušný soud mohl vykonávat přezkum. Není požadováno, aby odůvodnění vylíčilo všechny relevantní skutkové a právní okolnosti, jelikož otázka, zda odůvodnění aktu splňuje požadavky čl. 296 druhého pododstavce SFEU, musí být posuzována s ohledem nejen na jeho znění, ale také s ohledem na jeho kontext, jakož i s ohledem na všechna právní pravidla upravující dotčenou oblast (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 17. března 2011, AJD Tuna, C-221/09, EU:C:2011:153, bod 58 a citovaná judikatura). Zejména pokud jde o odůvodnění individuálních rozhodnutí, je cílem povinnosti uvést odůvodnění takových rozhodnutí, kromě umožnění soudního přezkumu, poskytnout dotyčné osobě dostatečné údaje pro zjištění, zda je rozhodnutí případně stiženo vadou umožňující zpochybnění jeho platnosti (viz rozsudek ze dne 10. listopadu 2017, Icap a další v. Komise, T-180/15, EU:T:2017:795, bod 287 a citovaná judikatura).

102 V projednávané věci je třeba ověřit, zda napadená rozhodnutí, s výjimkou rozhodnutí týkajícího se L. A. Floria, jehož legalita bude přezkoumána v bodech 108 a 109 níže, jsou platně odůvodněna ve smyslu judikatury připomenuté v bodě 101 výše.

103 V tomto ohledu Tribunál uvádí, že v prvním odstavci napadená rozhodnutí připomínají, že úřad předsednictva Poslanecké sněmovny přijal rozhodnutí č. 14/2018, podle kterého se od 1. ledna 2019 snižuje výše důchodů týkajících se období výkonu mandátu do 31. prosince 2011.

104 V druhém odstavci napadená rozhodnutí odkazují na článek 75, ale též na čl. 2 odst. 1 přílohy III, který stanoví, že výše a podmínky prozatímního důchodu se musí shodovat s výší a podmínkami důchodu poslanců dolní komory parlamentu členského státu, v němž byli poslanci zvoleni. Napadená rozhodnutí tedy výslovně uvádějí jejich právní základ.

105 Ve třetím odstavci napadená rozhodnutí upřesňují, že s ohledem na přijetí rozhodnutí č. 14/2018 a ustanovení uvedená **v** bodě 104 výše musí být výše důchodů žalobců odpovídajícím způsobem upravena tak, aby odpovídala výši důchodů vyplácených Poslaneckou sněmovnou jejím poslancům. V tomto ohledu odkazují napadená rozhodnutí na oznámení vedoucího oddělení „Odměňování a sociální nároky poslanců“ GŘ Evropského parlamentu pro finance, které bylo přílohou důchodových výměrů žalobců za únor 2019 a ve kterém tento vedoucí uvedl, že žalobcům oznámí nové stanovení výše jejich důchodu a přistoupí k vymáhání případného rozdílu v následujících dvanácti měsících.

106 Ve čtvrtém a pátém odstavci napadených rozhodnutí jsou žalobci informováni, že výše jejich důchodu bude od dubna 2019 vypočtena v souladu s návrhy na stanovení nových výší důchodů přiloženými k těmto rozhodnutím. Kromě toho jsou v nich uvedeny částky bezdůvodně obdržené za leden až březen 2019 a je upřesněn způsob, jak je Parlament zamýšlí získat zpět.

107 Konečně v šestém až osmém odstavci napadená rozhodnutí informují žalobce o možnosti uplatnit připomínky ve lhůtě 30 dnů. Rovněž je upřesněno, že nepředloží-li takové připomínky v uvedené lhůtě, stanou se napadená rozhodnutí konečnými a v takovém případě budou moci být napadena žalobou na neplatnost u Tribunálu na základě článku 263 SFEU. Konečně zmiňují možnost podat písemnou stížnost generálnímu tajemníkovi Parlamentu na základě čl. 72 odst. 1 prováděcích opatření.

108 Pokud jde konkrétně o ve věc T-465/19, Tribunál podotýká, že se konečné rozhodnutí omezuje na uvedení zaprvé toho, že Parlament nemá pravomoc zpochybnit platnost rozhodnutí č. 14/2018, zadruhé toho, že stanovisko právní služby je dokumentem veřejně přístupným na internetových stránkách tohoto orgánu, a zatřetí toho, že připomínky předložené L. A. Floriem dne 14. května 2019 neobsahují informace, které by mohly odůvodnit přehodnocení stanoviska vyjádřeného v návrhu rozhodnutí. Dále je upřesněno, že výše jeho starobního důchodu a z toho plynoucí plán vrácení, jak byly přepočteny a sděleny v příloze uvedeného návrhu rozhodnutí, se tedy staly ke dni oznámení konečného rozhodnutí definitivními. Závěrem konečné rozhodnutí zmiňuje možnost podat proti němu žalobu na neplatnost na základě článku 263 SFEU, připomíná možnost podat stížnost evropskému veřejnému ochránci práv na základě článku 228 SFEU, pokud má L. A. Florio za to, že byl vůči němu uplatněn nesprávný úřední postup, a uvádí, že ke generálnímu tajemníkovi Parlamentu může být podána písemná stížnost na základě čl. 72 odst. 1 prováděcích opatření.

109 I když je pravda, že konečné rozhodnutí je málo podložené, nemůže se přezkum dodržení povinnosti uvést odůvodnění omezit pouze na tento dokument. Podle judikatury připomenuté v bodě 101 výše musí tento přezkum rovněž zohlednit skutkový a právní kontext přijetí konečného rozhodnutí. Tento postup je relevantní tím spíše, že konečné rozhodnutí výslovně odkazuje na návrh rozhodnutí a L. A. Florio ve své žalobě odkazuje bez rozdílu na tento návrh rozhodnutí a konečné rozhodnutí. Ve vztahu k L. A. Floriovi ve věci T-465/19 je tedy třeba zohlednit též skutečnosti popsané v bodech 103 až 107 výše.

110 Je pravda, jak tvrdí žalobci, že důvody, které vedly Parlament k závěru, že se pravidla rozhodnutí č. 14/2018 vztahují i na ně, jsou skutečně uvedeny pouze ve stanovisku právní služby. V bodech 9 až 14 a 16 tohoto stanoviska Parlament v tomto ohledu v podstatě vysvětluje, že příloha III nevytváří autonomní důchodový systém v tom smyslu, že tento orgán je na základě pravidla stejného důchodu povinen použít pravidla rozhodnutí č. 14/2018.

111 Stejně tak žalobci správně tvrdí, že stanovisko právní služby není zmíněno ani přiloženo k napadeným rozhodnutím nebo v případě L. A. Floria ve věci T-465/19 k návrhu rozhodnutí.

112 Tato dvě tvrzení žalobců však neprokazují, že Parlament nesplnil povinnost uvést odůvodnění stanovenou v článku 296 SFEU a čl. 41 odst. 2 písm. c) Listiny.

113 Povinnost uvést odůvodnění nevyžaduje, aby byly specifikovány všechny relevantní skutkové a právní okolnosti, natož v případě, kdy jsou napadená rozhodnutí přijímána, jako je tomu v projednávaných věcech, v kontextu známém jejich adresátům.

114 Žalobci v tomto ohledu sami uznávají, že existence stanoviska právní služby byla zmíněna v oznámení vedoucího oddělení „Odměňování a sociální nároky poslanců“ GŘ Evropského parlamentu pro finance přiloženém k důchodovým výměrům za únor 2019. Všichni žalobci přitom byli adresáty uvedeného oznámení a napadená rozhodnutí, nebo v případě L. A. Floria ve věci T-465/19 návrh rozhodnutí, na něj výslovně odkazují.

115 Žalobci mohli požádat o přístup ke stanovisku právní služby. Kromě toho konečné rozhodnutí obsahovalo přímý odkaz na internetovou stránku Parlamentu, kde bylo toto stanovisko veřejně přístupné. V každém případě je třeba konstatovat, že všichni žalobci připojili uvedené stanovisko k žalobě jako přílohu.

116 Z těchto skutečností vyplývá, že žalobci měli volný přístup ke stanovisku právní služby a dokonalou znalost jeho obsahu před podáním žalob. Měli tak možnost zjistit jeho obsah, aby lépe porozuměli napadeným rozhodnutím.

117 Ze všech těchto úvah vyplývá, že Parlament jasně a jednoznačně uvedl důvody, které jej vedly k použití pravidel rozhodnutí č. 14/2018 a k přijetí napadených rozhodnutí. Žalobci mimoto mohli uplatnit svá práva před Tribunálem, jak to dokládá zejména obsah jejich skutkových a právních argumentů uplatněných v rámci projednávaných žalob. Je tedy třeba dospět k závěru, že napadená rozhodnutí jsou právně dostačujícím způsobem odůvodněná.

118 Konečně je třeba připomenout, že povinnost uvést odůvodnění je podstatnou formální náležitostí, kterou je nutné odlišit od otázky podloženosti odůvodnění, která je otázkou materiální legality sporného aktu. Odůvodnění rozhodnutí je totiž formálním vyjádřením důvodů, na kterých toto rozhodnutí spočívá. Takové odůvodnění může být dostatečné, ač jsou v něm uvedeny nesprávné důvody (viz rozsudek ze dne 31. května 2018, Korwin-Mikke v. Parlament, T-352/17, EU:T:2018:319, bod 20 a citovaná judikatura). Výtky a argumenty směřující ke zpochybnění opodstatněnosti aktu jsou tudíž v rámci žalobního důvodu vycházejícího z neexistence nebo nedostatečnosti odůvodnění irelevantní (viz rozsudek ze dne 19. prosince 2019, ZQ v. Komise, T-647/18, nezveřejněný, EU:T:2019:884, bod 120 a citovaná judikatura).

119 Argument žalobců, že přijetí napadených rozhodnutí nepředcházely důkladná interní analýza ani posouzení předsednictvem Parlamentu nebo kvestory, je tedy irelevantní, jelikož se netýká odůvodnění napadených rozhodnutí. Tento argument byl v rámci první části prvního žalobního důvodu každopádně shledán nepodloženým.

120 Stejně tak nelze přijmout argumenty žalobců, že Parlament zaprvé odůvodnil použití rozhodnutí č. 14/2018 ve vztahu k nim nesprávně na základě článku 75, zadruhé v návaznosti na stanovisko právní služby prohlásil, že nemá pravomoc k přezkumu legality rozhodnutí č. 14/2018, a zatřetí měl ověřit, i když tak neučinil, zda údajné automatické a retroaktivní použití rozhodnutí č. 14/2018 na žalobce bylo v souladu s unijním právem, zejména s ustanoveními Listiny. Takové argumenty totiž nemají spojitost s povinností uvést odůvodnění. Podloženost těchto argumentů však bude přezkoumána níže v rámci dalších žalobních důvodů.

121 Druhou část prvního žalobního důvodu, a tudíž i první žalobní důvod v plném rozsahu je tedy třeba zamítnout.

2. Ke druhému žalobnímu důvodu vycházejícímu z nedostatku platného právního základu a z nesprávného použití článku 75 prováděcích opatření

122 Na podporu druhého žalobního důvodu žalobci v podstatě uvádí, že napadená rozhodnutí postrádají platný právní základ. Příloha III se totiž jako taková již nepoužije. Navíc článek 75 neopravňuje Parlament k tomu, aby nepříznivě změnil zacházení s jeho bývalými poslanci. Posledně uvedené ustanovení má naopak za cíl zachovat nabyté nároky těchto bývalých poslanců. Napadená rozhodnutí jsou tedy podle nich nesprávně založena na příloze III a na uvedeném článku 75.

123 Žalobci každopádně tvrdí, že Parlament vážně pochybil při uplatnění článku 75. Toto ustanovení totiž Parlamentu brání v tom, aby snížil výši důchodů jeho bývalých poslanců. Navíc odkaz na vnitrostátní právo stanovený v příloze III byl použitelný jen v okamžiku, kdy se bývalý poslanec rozhodl pro účast v důchodovém systému zavedeném touto přílohou, a nikoli později, aby změnil pravidla výpočtu těchto důchodů. Konečně je třeba obdobně zohlednit článek 29 statutu poslanců, který omezuje právní předpisy členských států, které se odchylují od ustanovení tohoto statutu v oblasti starobních důchodů, na období, které nesmí být delší než dvě volební období Evropského parlamentu.

124 Konečně v odpovědi na písemnou otázku Tribunálu žalobci uvedli, že vznášejí námitku protiprávnosti čl. 2 odst. 1 přílohy III, pokud by měl být vykládán v tom smyslu, že umožňuje Parlamentu zpochybnit definitivně nabyté stavy. Podle žalobců by totiž taková možnost byla v rozporu s článkem 28 statutu poslanců.

125 Parlament navrhuje zamítnout druhý žalobní důvod jako neopodstatněný.

126 Tribunál na úvod uvádí, že podle článku 74 prováděcích opatření pozbyla pravidla NPP účinnosti dnem vstupu statutu poslanců v platnost, tedy dne 14. července 2009. Odchylně od tohoto pravidla však článek 74 prováděcích opatření, vykládaný ve spojení s jejich článkem 75, přechodně zachovává platnost zejména pravidla stejného důchodu stanoveného v příloze III. Je proto třeba dospět k závěru, že ustanovení této přílohy nebyla zrušena a jsou stále použitelná v projednávaných věcech v případě žalobců.

127 Tento závěr není zpochybněn argumentem žalobců vycházejícím z obdobného použití článku 29 statutu poslanců. Je pravda, že článek 29 statutu poslanců stanoví, že úprava přijatá členskými státy odchylně od ustanovení tohoto statutu, zejména v oblasti starobního důchodu, platí na přechodné období, které nesmí být delší než dvě volební období Evropského parlamentu. Z tohoto článku, jehož předmětem jsou právní úpravy členských států, však nelze vyvodit, že i Parlament by byl nucen omezit jakoukoli odchylku od statutu poslanců v oblasti starobních důchodů na maximální dobu dvou volebních období. I za předpokladu, že by časové omezení stanovené v článku 29 statutu poslanců mohlo být použito na články 74 a 75, nemohlo by to v žádném případě způsobit neplatnost těchto dvou článků, a tudíž ani vést ke zrušení napadených rozhodnutí. Od vstupu prováděcích nařízení v platnost do data přijetí napadených rozhodnutí totiž neuplynula doba odpovídající dvěma volebním obdobím, tedy deset let. Prováděcí opatření vstoupila v platnost dne 14. července 2009, zatímco napadená rozhodnutí byla přijata dne 11. dubna 2019, a v případě L. A. Floria ve věci T-465/19 dne 11. června 2019. I kdyby tedy časové omezení stanovené v článku 29 statutu poslanců mohlo být obdobně použito na články 74 a 75, toto použití by každopádně nemělo v projednávaných věcech žádný účinek.

128 Po těchto upřesněních považuje Tribunál za vhodné vyjasnit oblast působnosti článku 75 před posouzením ostatních argumentů žalobců.

a) K oblasti působnosti článku 75 prováděcích opatření

129 Tribunál uvádí, že článek 75 obsahuje dva odstavce. I když se odstavec 1 první pododstavec i odstavec 2 článku 75 oba vztahují na nároky bývalých poslanců na starobní důchod, jejich oblast působnosti se v uvedeném pořadí týká situace bývalých poslanců, kteří začali pobírat důchod před vstupem statutu poslanců v platnost, tedy před 14. červencem 2009, a situace bývalých poslanců, kteří začali pobírat důchod po tomto datu.

130 Na jedné straně se čl. 75 odst. 1 první pododstavec vztahuje na bývalé poslance, kteří začali pobírat starobní důchod před vstupem statutu poslanců v platnost. Podle znění tohoto ustanovení tito bývalí poslanci po tomto datu nadále spadají do důchodového systému zavedeného přílohou III. V důsledku toho se výpočet a výplata jejich starobního důchodu zakládají na pravidlech této přílohy.

131 Na druhé straně čl. 75 odst. 2 ve své první větě zaručuje, že nárok na starobní důchod nabytý před vstupem statutu poslanců v platnost podle přílohy III zůstává zachován. Nicméně, i když tyto nároky na starobní důchod zůstávají nabyty po vstupu statutu poslanců v platnost, druhá věta čl. 75 odst. 2 upřesňuje, že skutečný nárok na tento důchod je vázán na splnění dvou podmínek. Zaprvé, bývalí poslanci musí splňovat podmínky k tomu stanovené právními předpisy dotčeného členského. Zadruhé, bývalí poslanci museli podat podle čl. 3 odst. 2 přílohy III žádost o výplatu důchodu do šesti měsíců od vzniku nároku. V důsledku toho se výpočet a výplata jejich starobního důchodu rovněž v tomto případě zakládají na pravidlech přílohy III, ale skutečného požívání nároků na tyto starobní důchody je podmíněno dodržením požadavků stanovených v čl. 75 odst. 2 druhé větě.

132 Systematický výklad článku 75 tedy vylučuje použití odst. 1 prvního pododstavce tohoto ustanovení na bývalé poslance, kteří začali pobírat starobní důchod po vstupu statutu poslanců v platnost. Samotné znění čl. 75 odst. 1 prvního pododstavce totiž omezuje oblast jeho působnosti pouze na bývalé poslance, kterým byl starobní důchod již vyplácen „před“ vstupem statutu poslanců v platnost (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 12. května 2017, Costa v. Parlament, T-15/15 a T-197/15, nezveřejněný, EU:T:2017:332, bod 42).

133 Tentýž systematický výklad vede zcela konsistentně k vyloučení použití čl. 75 odst. 2 na bývalé poslance, kteří začali pobírat starobní důchod před vstupem statutu poslanců v platnost. Na tyto bývalé poslance se totiž nemůže vztahovat čl. 75 odst. 2, ledaže by se mělo za to, že oba odstavce tohoto článku obsahují podobná a nadbytečná pravidla. Navíc by nebylo příliš logické znovu vyžadovat od těchto bývalých poslanců na základě čl. 75 odst. 2 druhé věty, aby podali žádost o výplatu starobního důchodu ve lhůtě šesti měsíců od vzniku jejich nároku, ačkoli tato formalita musela být nutně splněna před 14. červencem 2009, neboť již před tímto datem pobírali takový důchod.

134 Argumenty žalobců je proto třeba posoudit tak, že je třeba rozlišovat mezi těmi žalobci, kteří začali pobírat starobní důchod před 14. červencem 2009, a těmi, kteří byli jeho příjemci po tomto datu. Navíc vzhledem k tomu, že se účastníci řízení shodují na tom, že dotčený nárok na pozůstalostní důchod představuje nárok závislý na nároku na starobní důchod zesnulého bývalého poslance a od tohoto nároku odvozený, je pro účely určení, který odstavec článku 75 je použitelný, třeba vycházet z data, od kterého tento bývalý poslanec začal pobírat starobní důchod na základě přílohy III.

b) K situaci žalobců, na které se vztahuje čl. 75 odst. 1 první pododstavec prováděcích opatření

135 Vzhledem k výše uvedeným úvahám se čl. 75 odst. 1 první pododstavec použije na situaci žalobců, kteří začali pobírat starobní důchod před 14. červencem 2009, tedy s výjimkou žalobců ve věcech T-390/19, T-393/19, T-404/19, T-406/19, T-407/19, T-411/19, T-413/19, T-417/19, T-425/19, T-430/19, T-436/19, T-441/19, T-442/19, T-444/19, T-445/19, T-452/19 a T-465/19. Článek 75 odst. 1 první

pododstavec se použije též na všechny žalobce, kteří byli příjemci pozůstalostního důchodu, a sice žalobce ve věcech T-397/19, T-409/19, T-414/19, T-426/19 et 427/19. Jejich zesnulí manželé začali všichni pobírat starobní důchod před 14. červencem 2009.

136 V tomto ohledu je třeba připomenout, že čl. 75 odst. 1 první pododstavec stanoví, že „[…] starobní důchod[y] poskytované v souladu s příloh[ou] […] III pravidel [NPP] budou podle t[éto] příloh[y] nadále vypláceny osobám, které byly jejich příjemci před vstupem statutu v platnost“.

137 Kromě toho čl. 2 odst. 1 přílohy III zakotvuje pravidlo stejného důchodu, které je jádrem projednávaných věcí, a to takto:

„Výše a podmínky [prozatímního] důchodu se musí shodovat s výší a podmínkami důchodu poslanců dolní komory parlamentu členského státu, v němž byl poslanec Evropského parlamentu zvolen.“

138 Kogentní formulace tohoto ustanovení – „[v]ýše a podmínky [prozatímního] se musí shodovat“ – neponechává Parlamentu žádný prostor pro autonomní způsob výpočtu. S výhradou dodržení norem unijního práva vyšší právní síly, včetně obecných právních zásad a Listiny, je Parlament povinen určit výši a podmínky starobního důchodu bývalého poslance Evropského parlamentu spadajícího do působnosti přílohy III na základě těch, které jsou vymezeny v použitelném vnitrostátním právu, a sice v projednávaných věcech na základě pravidel stanovených v rozhodnutí č. 14/2018. Tribunál konstatuje, že se účastníci řízení na tomto výkladu shodují.

139 Stejně tak použití oznamovacího způsobu přítomného času – „se shodují“ – znamená, že tato povinnost použít stejná pravidla týkající se výše a podmínek, jako jsou pravidla stanovená právem dotyčného členského státu, se neomezuje na úpravu dřívější situace bývalých poslanců, tedy před přijetím statutu poslanců, ale nadále vyvolává své účinky, dokud jsou starobní důchody vypláceny.

140 Tento dvojí výklad je podpořen čl. 75 odst. 1 prvním pododstavcem, který výslovně uvádí, že starobní důchody „budou […] nadále vypláceny“ podle přílohy III. I zde i použitá kogentní formulace v oznamovacím způsobu [budoucím] čase potvrzuje trvalost pravidel obsažených v čl. 2 odst. 1 přílohy III i po vstupu statutu poslanců v platnost a dále neexistenci rozhodovacího prostoru Parlamentu, pokud jde o jejich uplatňování.

141 Z výše uvedeného vyplývá, že čl. 75 odst. 1 první pododstavec ve spojení s čl. 2 odst. 1 přílohy III výslovně vyžadují, aby Parlament vždy uplatňoval stejná pravidla týkající se výše a podmínek důchodů, jako jsou pravidla stanovená právem dotyčného členského státu. Parlament se může, jak již bylo uvedeno v bodě 138 výše, této povinnosti vyhnout za jediného předpokladu, že by s ohledem na zásadu hierarchie právních norem vedlo uplatnění těchto pravidel k porušení normy unijního práva vyšší právní síly.

142 I když použití těchto pravidel vede, jako v projednávaných věcech, ke snížení výše důchodů, přesto to nemůže být považováno za zásah do nároků na starobní důchod nabytých jejich příjemci.

143 Z výkladu znění čl. 75 odst. 1 prvního pododstavce ve spojení s přílohou III totiž vyplývá, že nabyté nároky na starobní důchod vyplývající z příspěvků placených bývalými poslanci představují pouze základ pro výpočet uvedených starobních důchodů. Naproti tomu žádné ustanovení čl. 75 odst. 1 prvního pododstavce ani přílohy III nezaručuje neměnnost výše těchto důchodů. Nabyté důchodové nároky, které zmiňuje uvedený článek 75, nesmí být zaměňovány s údajným nárokem na pobírání fixní částky důchodu.

144 Tento výklad pravidla stejného důchodu není vyvrácen bodem 7 odůvodnění prováděcích opatření, na který odkazují žalobci. Tento bod odůvodnění se totiž omezuje na upřesnění, že nároky na důchod nabyté před vstupem statutu poslanců v platnost jsou po tomto datu zaručeny. Naproti tomu tento

bod odůvodnění neuvádí, že výše uvedených důchodů nemůže být upravena ani směrem nahoru, ani dolů. Tento bod odůvodnění tak pouze potvrzuje podstatu čl. 75 odst. 1 prvního pododstavce vykládaného ve spojení s čl. 2 odst. 1 přílohy III.

145 Tento výklad není vyvrácen ani čl. 75 odst. 2 první větou. Toto ustanovení sice stanoví, že „[n]árok na starobní důchod nabytý před vstupem statutu v platnost podle výše uvedené přílohy III zůstává zachován“. Obdobně jako bod 7 odůvodnění prováděcích opatření však uvedený čl. 75 odst. 2 první věta neuvádí, že výše starobních důchodů nemůže být změněna ve prospěch příjemců, ani v jejich neprospěch. Navíc jak vyplývá z bodů 132 a 133 výše, má systematický výklad tohoto článku 75 každopádně za následek nepoužitelnost jeho odstavce 2 na bývalé poslance, jako jsou žalobci uvedení v bodě 135 výše, kteří začali pobírat starobní důchod před 14. červencem 2009.

146 Tento výklad nevede ani k porušení článku 28 statutu poslanců, ačkoli žalobci tvrdí opak v jejich námitce protiprávnosti uvedené v bodě 124 výše. Jak právem uvedl Parlament, stačí totiž konstatovat, že se článek 28 statutu poslanců podle jeho vlastního znění použije pouze na důchodové nároky, které poslanci získali „podle vnitrostátních právních předpisů“. V projednávaných věcech však nebyly nároky žalobců na starobní důchod získány podle vnitrostátních právních předpisů, ale na základě ustanovení přílohy III. Žalobci navíc sami ve svých písemnostech uznávají, že jejich důchody nejsou k tíži Italské republiky, nýbrž k tíži Parlamentu. Článek 28 statutu poslanců je tedy na důchody žalobců nepoužitelný, jelikož se na ně vztahuje důchodový systém Unie, a nikoli vnitrostátní důchodový systém. Jejich námitka protiprávnosti musí být zamítnuta.

147 Tribunál konečně konstatuje, že neexistence neměnnosti výše důchodů vyplácených na základě čl. 2 odst. 1 přílohy III je potvrzena praxí. V odpovědi na písemné otázky Tribunálu totiž Parlament s podpůrnými důkazy uvedl, že před přijetím rozhodnutí č. 14/2018 byla výše starobních důchodů desítky bývalých poslanců Evropského parlamentu zvolených v Itálii již snížena za účelem zohlednění rozhodnutí úřadu předsednictva Poslanecké sněmovny č. 210/2017. V opačném směru Parlament upřesnil a též podložil důkazy, že výše starobních důchodů některých bývalých poslanců Evropského parlamentu zvolených v Itálii vzrostla v letech 2002 až 2005 na základě zvýšení částky poslaneckého příspěvku, o němž rozhodl úřad předsednictva Poslanecké sněmovny.

c) K situaci žalobců, na které se vztahuje čl. 75 odst. 2 prováděcích opatření

148 Vzhledem k úvahám uvedeným v bodech 129 až 134 výše se čl. 75 odst. 2 použije pouze na žalobce ve věcech T-390/19, T-393/19, T-404/19, T-406/19, T-407/19, T-411/19, T-413/19, T-417/19, T-425/19, T-430/19, T-436/19, T-441/19, T-442/19, T-444/19, T-445/19, T-452/19 a T-465/19.

149 V tomto ohledu je třeba připomenout, že čl. 75 odst. 2 stanoví:

„Nárok na starobní důchod nabytý před vstupem statutu v platnost podle výše uvedené přílohy III zůstává zachován. Osobám, které získaly nárok v tomto důchodovém systému, se poskytuje důchod vypočtený na základě jejich nároků nabytých podle výše uvedené přílohy III, pokud splňují podmínky k tomu stanovené právními předpisy dotčeného členského státu a pokud předložily žádost podle čl. 3 odst. 2 výše uvedené přílohy III.“

150 První větu čl. 75 odst. 2 nelze vykládat tak, že zaručuje neměnnost výše důchodů dotyčných bývalých poslanců Evropského parlamentu. Nabytý nárok zahrnující konečnou a nezměnitelnou výši starobního důchodu totiž není v čl. 75 odst. 2 zakotven.

151 Ve skutečnosti se Parlament zmínkou, že „[n]árok na starobní důchod nabytý před vstupem statutu v platnost podle výše uvedené přílohy III zůstává zachován“, omezil na potvrzení, že všechny nároky na starobní důchod nabyté na základě příspěvků placených do 14. července 2009 byly po tomto datu

zachovány. Z bodů 142 až 144, jakož i z bodů 146 a 147 výše přitom vyplývá, že uvedené nabyté nároky slouží pouze jako základ pro výpočet výše důchodu. Naproti tomu výraz „nabyté nároky“ nelze chápat tak, že zahrnuje konečný a neměnný výsledek, pokud jde o výpočet výše těchto důchodů.

152 Navíc tato zmínka rovněž umožňuje odlišit oblast působnosti článku 49 prováděcích opatření od oblasti působnosti čl. 75 odst. 2, pokud jde o bývalé poslance, kteří ke dni 14. července 2009 ještě nezačali pobírat starobní důchod.

153 Jak totiž správně vysvětlují žalobci a Parlament, nároky na starobní důchod nabyté od vstupu statutu poslanců v platnost spadají výlučně do působnosti článku 49 prováděcích opatření. Nároky na starobní důchod nabyté do tohoto data se řídí výlučně čl. 75 odst. 2 a přílohou III. Od 14. července 2009 tedy již není možné nabývat nároky na důchod na základě těchto ustanovení. Z toho vyplývají dva po sobě následující důchodové systémy, které zahrnují dva druhy důchodových nároků: nároky na starobní důchod nabyté do 14. července 2009 na základě článku 75 a přílohy III, a nároky na starobní důchod nabyté od 14. července 2009 na základě článku 49 prováděcích opatření. V tomto ohledu je mezi účastníky řízení nesporné, že bývalí poslanci, kterých se tento souběh systémů týká, pobírají dva odlišné důchody a snížena byla pouze výše starobního důchodu, který se řídí čl. 75 odst. 2 a přílohou III.

154 Tím, že čl. 75 odst. 2 první věta uvádí, že nárok na starobní důchod nabytý před vstupem statutu v platnost zůstává po tomto datu zachován, tedy implicitně, avšak v souladu s článkem 49 prováděcích opatření značí, že se tato záruka nemůže týkat nových nároků na starobní důchod nabytých po tomto datu, neboť právě takové nabytí se stalo z právního hlediska nemožným. Naproti tomu ze všech výše uvedených důvodů nelze čl. 75 odst. 2 první větu vykládat tak, že potvrzuje neměnnost výše starobních důchodů.

155 Dále je třeba podotknout, že čl. 75 odst. 2 druhá věta v první části uvádí, že se výše starobního důchodu vypočítá podle pravidel stanovených v příloze III. Druhá část této věty mimoto vyžaduje, aby byly splněny dvě podmínky, a sice aby byla dodržena příslušná ustanovení vnitrostátního práva použitelného v oblasti přiznání nároků na důchod a aby byla podána žádost o výplatu tohoto důchodu.

156 Tribunál uvádí, že čl. 75 odst. 2 druhá věta jasně odlišuje „nabyté nároky na starobní důchod“ od „důchodů“. Zaprvé je zřejmé, že přídavné jméno „nabyté“ není spojeno s pojmem „důchody“, což spíše potvrzuje, že není nemožné změnit jejich výši. Zadruhé jsou uvedené důchody zajisté určeny na základě uvedených „nabytých nároků na starobní důchod“, ale jsou určeny „podle“ pravidel výpočtu stanovených v příloze III. V tomto ohledu uvedený čl. 75 odst. 2 druhá věta odkazuje na přílohu III, tedy implicitně na čl. 2 odst. 1 této přílohy. Je tedy třeba odkázat na úvahy vyjádřené v bodech 138 až 141 výše, podle nichž má Parlament povinnost, s výhradou dodržení norem unijního práva vyšší právní síly, použít pravidla týkající se výše a podmínek důchodů stanovená právem dotyčného členského státu.

157 Pokud jde o dva dodatečné požadavky uvedené v čl. 75 odst. 2 druhé větě, stačí konstatovat, že jejich cílem není, jak tvrdí žalobci, podmiňovat nárok na údajnou ochranu jejich „nabytých práv“ v tom smyslu, že výši důchodů nelze změnit, nýbrž podmiňují skutečný nárok na tyto důchody. Bývalý poslanec si totiž může činit nárok na důchod pouze tehdy, pokud splňuje podmínky k tomu stanovené vnitrostátními právními předpisy dotyčného členského státu a navíc podal žádost o výplatu důchodu podle čl. 3 odst. 2 přílohy III. Tyto požadavky tedy nesouvisí s žádnou zárukou neměnnosti výše starobních důchodů.

158 Tribunál konečně konstatuje, že povinnost uplatnit pravidla týkající se výše a podmínek starobních důchodů stanovená právem dotyčného členského státu, která je stanovena v příloze III, je určena výlučně Parlamentu. Naproti tomu povinnost dodržovat oba požadavky popsané v bodě 157 výše se vztahuje pouze na příjemce uvedených důchodů.

d) Závěry

159 V projednávaných věcech Parlament nezměnil článek 75 ani čl. 2 odst. 1 přílohy III. Tato ustanovení zůstala beze změny. Stejně tak Parlament nezpochybnil nároky na starobní důchod nabyté žalobci před 14. červencem 2009.

160 Konkrétně se Parlament na základě článku 75 a čl. 2 odst. 1 přílohy III omezil na úpravu výše a podmínek starobních nebo pozůstalostních důchodů žalobců, aby zohlednil nová pravidla výpočtu stanovená rozhodnutím č. 14/2018. Změněna tak byla pouze pravidla výpočtu výše těchto starobních nebo pozůstalostních důchodů podle nových požadavků rozhodnutí č. 14/2018. Žalobci ostatně netvrdili, že Parlament nesprávně použil pravidla rozhodnutí č. 14/2018.

161 Pro srovnání navíc Tribunál konstatuje, že možnost změnit výši důchodů již byla judikaturou připuštěna v rámci sporů v oblasti unijní veřejné služby. Podle této judikatury je třeba jasně rozlišovat mezi stanovením nároku na důchod a výplatou dávek, které z něj vyplývají. Podle judikatury tak nabyté nároky pro určení důchodu nejsou porušeny, pokud změny skutečně vyplacených částek vyplývají z vývoje v oblasti právních a správních předpisů, který nezasahuje do vlastního nároku na důchod (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 29. listopadu 2006, Campoli v. Komise, T-135/05, EU:T:2006:366, body 79 a 80 a citovaná judikatura).

162 S ohledem na výše uvedené úvahy Parlament splnil povinnost, kterou má na základě článku 75 a čl. 2 odst. 1 přílohy III, když použil pravidla rozhodnutí č. 14/2018, a tudíž přijal napadená rozhodnutí. Otázka, zda toto použití pravidel rozhodnutí č. 14/2018 ze strany Parlamentu porušuje jiné normy unijního práva vyšší právní síly než článek 75 nebo přílohu III, či nikoli, bude posouzena v rámci čtvrtého žalobního důvodu.

163 Ze všech těchto poznatků vyplývá, že Parlament mohl za účelem přijetí napadených rozhodnutí platně vycházet z článku 75 a pravidel přílohy III, aniž porušil jejich ustanovení.

164 Druhý žalobní důvod je proto třeba zamítnout.

3. K třetímu žalobnímu důvodu vycházejícímu z nesprávného právního posouzení týkajícího se kvalifikace rozhodnutí č. 14/2018 a nesprávného použití „výhrady zákona“ stanovené v čl. 75 odst. 2 prováděcích opatření

165 Na podporu tohoto třetího žalobního důvodu žalobci tvrdí, že čl. 75 odst. 2 odkazuje pouze na vnitrostátní právo přijaté ve formě „zákona“. Tato oblast vyhrazená zákonodárci zamýšlí chránit legislativní funkci ještě před tím, než budou chráněni poslanci individuálně. Rozhodnutí č. 14/2018 je přitom pouhým interním rozhodnutím Poslanecké sněmovny bez síly zákona. Z tohoto důvodu se rozhodnutí č. 14/2018 použije pouze na osoby, ve vztahu k nimž vykonává Poslanecká sněmovna své regulační pravomoci, a sice na její personál, jakož i na poslance této sněmovny ve funkci až do konce jejich mandátu.

166 Žalobci rovněž tvrdí, že se odkaz v čl. 75 odst. 2 na „[vnitrostátní] právní předpisy“ týká pouze podmínek stanovených dotyčným členským státem pro získání nároku na starobní důchod bývalým poslancem Evropského parlamentu. Naproti tomu podle žalobců tento odkaz neumožňuje Parlamentu změnit metody výpočtu těchto starobních důchodů.

167 Konečně napadená rozhodnutí podle žalobců porušují článek 17 Listiny, jakož i článek 1 dodatkového protokolu č. 1 k Evropské úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod podepsané v Římě dne 4. listopadu 1950 (dále jen „EÚLP“). Tato ustanovení totiž zaručují, že zbavit někoho majetku lze pouze za podmínek, které stanoví „zákon“.

168 Parlament navrhuje zamítnout třetí žalobní důvod jako neopodstatněný.

169 Úvodem je k výtce žalobců, že Parlament porušil jejich právo na vlastnictví, neboť snížení výše jejich důchodu nebylo stanoveno „zákonem“, třeba konstatovat, že tento argument splývá s argumentací rozvinutou v rámci čtvrtého žalobního důvodu. Proto je třeba na tuto argumentaci odkázat.

170 Dále je třeba zamítnout tento třetí žalobní důvod jako irelevantní ve vztahu k žalobcům uvedeným v bodě 135 výše. Jak bylo uvedeno v rámci druhého žalobního důvodu, a zejména v uvedeném bodě 135 výše, tito žalobci totiž nespadají do působnosti čl. 75 odst. 2, ale do působnosti čl. 75 odst. 1 prvního pododstavce, jelikož začali pobírat důchod před vstupem statutu poslanců v platnost. Případné porušení čl. 75 odst. 2 Parlamentem tudíž nemůže v žádném případě vést ke zrušení napadených rozhodnutí, která se týkají uvedených žalobců.

171 Přezkum tohoto třetího žalobního důvodu je tudíž omezen pouze na žalobce uvedené v bodě 148 výše, tedy žalobce ve věcech T-390/19, T-393/19, T-404/19, T-406/19, T-407/19, T-411/19, T-413/19, T-417/19, T-425/19, T-430/19, T-436/19, T-441/19, T-442/19, T-444/19, T-445/19, T-452/19 a T-465/19.

172 Článek 75 odst. 2 druhý pododstavec stanoví:

„Osobám, které získaly nárok v tomto důchodovém systému, se poskytuje důchod vypočtený na základě jejich nároků nabytých podle výše uvedené přílohy III, pokud splňují podmínky k tomu stanovené právními předpisy dotčeného členského státu a pokud předložily žádost podle čl. 3 odst. 2 výše uvedené přílohy III.“

173 Jak bylo uvedeno v bodech 155 až 157 výše, čl. 75 odst. 2 druhá věta rozlišuje mezi způsoby výpočtu výše starobních důchodů, které jsou upraveny výlučně čl. 2 odst. 1 přílohy III, na jedné straně, a požadavky, které je třeba splnit pro účely skutečného vyplácení uvedených důchodů, které zahrnují zejména splnění „podmín[ek] k tomu stanoven[ých] právními předpisy dotčeného členského státu“. Kromě toho z bodu 158 výše vyplývá, že povinnost dodržovat uvedené požadavky je uložena příjemcům starobních důchodů, a nikoli Parlamentu.

174 I za předpokladu, že by se výraz „[vnitrostátní] právní předpisy“ použitý v čl. 75 odst. 2 druhé větě týkal pouze vnitrostátních legislativních aktů, je v projednávaných věcech každopádně bezvýznamné, že rozhodnutí č. 14/2018 nemá z hlediska italského práva formu „zákona“. Cílem rozhodnutí č. 14/2018 totiž není, jak přiznali sami žalobci, změnit požadavky, které podmiňují skutečné pobírání starobního důchodu, jako je například dosažení zákonného věku, od kterého může bývalý poslanec pobírat starobní důchod, nebo také nevykonávat určité funkce považované italským zákonodárcem za neslučitelné. Jak sami žalobci uvádějí a jak to dokládá jeho nadpis – „Nové stanovení výše doživotních příspěvků a poměrné části doživotního příspěvku v rámci důchodového zabezpečení, jakož i pozůstalostních dávek […]“ – rozhodnutí č. 14/2018 pouze upravilo způsob výpočtu starobních důchodů.

175 Kromě toho čl. 2 odst. 1 přílohy III, který upravuje právě výpočet výše uvedených důchodů s odkazem na právo dotyčného členského státu, neupřesňuje, že toto vnitrostátní právo musí mít formu „zákona“. Ještě šířeji žádné ustanovení přílohy III neodkazuje na „právní předpisy“ dotyčného členského státu.

176 Tento žalobní důvod je tudíž založen na zjevně nesprávném výkladu čl. 75 odst. 2, jelikož toto ustanovení, podobně jako čl. 75 odst. 1, nevyžaduje, aby způsob výpočtu důchodů byl v právu dotyčného členského státu stanoven „zákonem“. Je tedy irelevantní, že rozhodnutí č. 14/2018 nebylo přijato ve formě zákona.

177 Třetí žalobní důvod je proto třeba zamítnout.

4. Ke čtvrtému žalobnímu důvodu vycházejícímu z porušení několika obecných zásad unijního práva

178 Tento čtvrtý žalobní důvod má tři části. První část se týká porušení zásad právní jistoty a ochrany legitimního očekávání, jakož i porušení práva na vlastnictví. Druhá část se týká porušení zásady proporcionality. Předmětem třetí části je porušení zásady rovnosti.

179 Úvodem Tribunál konstatuje, že jak v podstatě tvrdí Parlament, je Parlament podle článku 75 a přílohy III pravidel NPP povinen vypočítat a případně aktualizovat výši důchodů vyplácených bývalým poslancům Evropského parlamentu zvoleným v Itálii, na něž se vztahují tato ustanovení, vyvozením důsledků z rozhodnutí č. 14/2018 po dobu platnosti tohoto vnitrostátního rozhodnutí, které v současné době stále platí, jelikož nebylo zrušeno nebo zrušeno *ab initio* Poslaneckou sněmovnou ani nebylo zrušeno Consiglio di giurisdizione della Camera dei deputati (Rada pro soudnictví Poslanecké sněmovny).

180 Při uplatňování článku 75 a čl. 2 odst. 1 přílohy III je však Parlament jakožto unijní orgán povinen podle čl. 51 odst. 1 Listiny dodržovat ustanovení Listiny. To platí navzdory tomu, že Poslanecká sněmovna při přijímání rozhodnutí č. 14/2018 neprováděla unijní právo, a nebyla tedy povinna dodržovat ustanovení Listiny, a jak Soudní dvůr zdůraznil ve smluvním kontextu (rozsudek ze dne 16. července 2020, ADR Center v. Komise, C-584/17 P, EU:C:2020:576, bod 86), i když italské právo neposkytuje stejné záruky jako záruky přiznané Listinou a obecnými zásadami unijního práva.

181 Pro určení výše důchodů žalobců se tedy Parlament mohl vyhnout uplatnění nových způsobů výpočtu důchodů bývalých poslanců Poslanecké sněmovny, jak jsou stanoveny v rozhodnutí č. 14/2018, pouze tehdy, kdyby použití pravidel rozhodnutí č.14/2018 vedlo k porušení Listiny nebo obecných zásad unijního práva [v tomto smyslu viz obdobně rozsudky ze dne 5. dubna 2016, Aranyosi a Căldăraru, C-404/15 a C-659/15 PPU, EU:C:2016:198, bod 88, ze dne 25. července 2018, Minister for Justice and Equality (Nedostatky soudního systému), C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, body 59, 73 a 78, a ze dne 25. července 2018, Generalstaatsanwaltschaft (Podmínky v maďarských vězeňských zařízeních), C-220/18 PPU, EU:C:2018:589, bod 59].

182 Za těchto podmínek a vzhledem k tomu, že Tribunál nemá pravomoc přímo posoudit legalitu rozhodnutí č. 14/2018, ani zejména jeho soulad s Listinou, přísluší mu v projednávaných věcech s ohledem na argumenty žalobců pouze přezkoumat, zda použití způsobu výpočtu nově stanoveného v tomto vnitrostátním rozhodnutí ze strany Parlamentu vedlo k tomu, že tento orgán porušil ustanovení Listiny a obecné zásady unijního práva, jak to tvrdí uvedení žalobci.

a) K první části čtvrtého žalobního důvodu týkající se porušení zásad právní jistoty a ochrany legitimního očekávání, jakož i porušení práva na vlastnictví

183 V rámci první části žalobci tvrdí, že napadená rozhodnutí narušují neměnnost jejich nabytých nároků a legitimní očekávání, které založil právní rámec platný během výkonu jejich mandátu. Konkrétně Parlament podle nich porušil zásady právní jistoty a ochrany legitimního očekávání, když měl za to, že se rozhodnutí č. 14/2018 automaticky použije na důchodové systémy žalobců. Podle žalobců z judikatury, zejména z rozsudku ze dne 18. října 2011, Purvis v. Parlament (T-439/09, EU:T:2011:600), naopak vyplývá, že opatření, která mění systém nároků na důchod v neprospěch dotyčných osob, nemohou ovlivnit nabyté nároky. Navíc Parlament změnil tyto nabyté nároky se zpětnou účinností a zcela nepředvídatelně. Mimoto vzhledem k tomu, že žalobci nabyli nároky na důchod podle pravidel NPP, jsou nyní třetími osobami, a nepodléhají tak regulační pravomoci Parlamentu a Poslanecké sněmovny. Dále vzhledem k tomu, že důchodový systém upravený v příloze III zahrnoval dobrovolnou volbu poslanců ohledně účasti v tomto systému, porušení důchodových nároků napadenými rozhodnutími by učinilo zásah do zásady ochrany legitimního očekávání ještě závažnějším.

184 V odpovědi na písemnou otázku Tribunálu vznesli žalobci též námitku protiprávnosti článku 75 a čl. 2 odst. 1 přílohy III pro případ, že by tato dvě ustanovení měla být vykládána tak, že opravňují Parlament, aby v rozporu se zásadami právní jistoty a ochrany legitimního očekávání přijal opatření se zpětným účinkem na definitivně nabyté důchodové nároky.

185 Žalobci navíc tvrdí, že napadená rozhodnutí tím, že snižují výši důchodů, zasahují do jejich práva na vlastnictví, aniž to v projednávaných věcech odůvodňuje jakýkoli obecný zájem, který Parlament ani nezmiňuje. Kromě toho napadená rozhodnutí neanalyzují finanční zátěž, která byla žalobcům uložena, a nevyvažují proti sobě stojící zájmy. Napadená rozhodnutí tedy porušují článek 17 Listiny tím, že stanoví změnu důchodových systémů žalobců se zpětnou účinností, aniž jsou odůvodněna legitimním cílem.

186 Parlament navrhuje, aby byla první část čtvrtého žalobního důvodu zamítnuta jako neopodstatněná.

1) K výtce vycházející z porušení zásady právní jistoty

187 Zásada právní jistoty, která je jednou z obecných zásad unijního práva, vyžaduje, aby právní normy byly jasné a přesné, a jejím cílem je zajistit předvídatelnost právních stavů a vztahů, které vyplývají z unijního práva (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 18. října 2011, Purvis v. Parlament, T-439/09, EU:T:2011:600, bod 65 a citovaná judikatura).

188 Námitku protiprávnosti vznesenou žalobci je třeba přezkoumat tak, že se určí, zda jak to tvrdí žalobci, článek 75 a čl. 2 odst. 1 přílohy III opravňují Parlament k přijetí opatření se zpětným účinkem na definitivně nabyté důchodové nároky, ačkoli by takový výklad porušoval zásadu právní jistoty.

189 Tato námitka protiprávnosti musí být zamítnuta, jelikož vychází z chybného předpokladu, že Parlament je oprávněn změnit nabyté nároky na starobní důchod. Ani článek 75, ani čl. 2 odst. 1 přílohy III mu přitom takovouto pravomoc nesvěřují. Tato ustanovení naopak vyžadují dodržování těchto nabytých nároků na starobní důchod.

190 To však neznamená, že by výše uvedených důchodů byla s konečnou platností stanovena před vstupem statutu poslanců v platnost a že by byla neměnná.

191 Jak vyplývá z úvah vyjádřených v rámci přezkumu druhého žalobního důvodu v bodech 126 až 161 výše, je totiž třeba odlišovat „nabyté nároky na důchod“ a „důchody“ od „výše důchodů“. I když jsou „nároky na důchod“ definitivně nabyty a nemohou být změněny a jsou-li důchody nadále vypláceny, nic nebrání tomu, aby byla výše důchodů upravena směrem nahoru, nebo dolů. Naopak s ohledem na ustanovení článku 75 a pravidla stejného důchodu je Parlament povinen vypočítat výši uvedených starobních důchodů za použití stejných pravidel týkajících se výše a podmínek důchodů, jako jsou pravidla stanovená právem dotyčného členského státu.

192 Žalobci tedy neprokázali, že článek 75 a čl. 2 odst. 1 přílohy III porušují zásadu právní jistoty. Námitka protiprávnosti je tedy nepodložená.

193 Dále je třeba ověřit, zda přijetí napadených rozhodnutí na základě těchto ustanovení porušilo zásadu právní jistoty.

194 Z přezkumu druhého žalobního důvodu vyplývá, že článek 75 jasně a přesně stanoví, že se výše starobních důchodů vypočítá podle požadavků čl. 2 odst. 1 přílohy III, který zavádí pravidlo stejného důchodu a stanoví, že „výše a podmínky [starobních důchodů] se musí shodovat“ s výší a podmínkami důchodu, který v projednávaných věcech pobírají poslanci Poslanecké sněmovny.

195 Tato pravidla, která nebyla od vstupu statutu poslanců v platnost změněna, tedy výslovně předvídají případ změny výše starobních důchodů směrem nahoru, nebo dolů s cílem zohlednit příslušný vývoj práva dotyčného členského státu. Navíc je třeba připomenout, že v rámci přezkumu druhého žalobního důvodu byl učiněn závěr, že přijetí napadených rozhodnutí bylo v souladu s ustanoveními článku 75 a čl. 2 odst. 1 přílohy III.

196 Použití aktu se zpětnou účinností bez porušení zásady právní jistoty předpokládá, že znění či cíle daného aktu obsahují dostatečně jasný údaj, který umožňuje dojít k závěru, že tento akt neupravuje pouze budoucí situace (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 17. července 2014, Panasonic Italia a další, C-472/12, EU:C:2014:2082, bod 57 a citovaná judikatura).

197 Je pravda, že napadená rozhodnutí byla přijata dne 11. dubna 2019 a v případě L. A. Floria ve věci T-465/19 dne 11. června 2019 a že jejich účinky se vztahují na situaci před těmito daty, tedy dne 1. ledna 2019. Tyto skutečnosti však samy o sobě nestačí k prokázání, že Parlament porušil zásadu právní jistoty, když od tohoto data uplatnil nové výše důchodů.

198 Skutečnost, že výše důchodů žalobců byly od 1. ledna 2019 změněny, lze vysvětlit povinností Parlamentu podle čl. 2 odst. 1 přílohy III použít na důchody stejné podmínky, jako jsou podmínky stanovené právem dotyčného členského státu. Určení výchozího bodu pro použití nových pravidel pro výpočet uvedených důchodů je přitom nepochybně součástí těchto „podmínek“.

199 V tomto ohledu z čl. 1 odst. 1 rozhodnutí č. 14/2018 výslovně vyplývá, že „[o]d 1. ledna 2019 se výše [důchodů] […] vypočítá podle nových pravidel stanovených tímto rozhodnutím“.

200 Žalobci tudíž podle čl. 2 odst. 1 přílohy III již neměli od 1. ledna 2019 nárok na pobírání důchodu, tak jak byl vypočten před tímto datem. Naopak od 1. ledna 2019 byly vymahatelné a splatné pouze důchody, jejichž výše byla upravena v souladu s pravidly stanovenými rozhodnutím č. 14/2018.

201 Bylo by zajisté vhodnější, aby byla napadená rozhodnutí přijata před 1. lednem 2019, a nikoli po tomto datu. Tato okolnost je však v projednávaných věcech nevýznamná. Povinnost použít s účinností k tomuto datu nová pravidla výpočtu na důchody žalobců nevyplývá z napadených rozhodnutí, ale z čl. 2 odst. 1 přílohy III. V tomto smyslu napadená rozhodnutí pouze vyvozují důsledky vyplývající přímo z čl. 2 odst. 1 přílohy III, a tudíž implikující, že částky bezdůvodně vyplacené v období od 1. ledna 2019 do dne přijetí napadených rozhodnutí, tj. dne 11. dubna 2019 a dne 11. června 2019, musí být vráceny.

202 Z těchto poznatků vyplývá, že žalobci neprokázali, že zásada právní jistoty byla v projednávaných věcech porušena. Z pravidel přílohy III totiž vyplývalo, že nové výše důchodů žalobců nabývají účinnosti dne 1. ledna 2019. Pravidla přílohy III přitom daleko předcházejí 1. lednu 2019, a nikoli následují toto datum. Žalobci navíc netvrdili a žádný dokument ve spise to nedokládá, že Parlament tyto nové výše uplatnil před 1. lednem 2019, tedy před datem stanoveným k tomuto účelu rozhodnutím č. 14/2018. Konečně, jak je uvedeno v bodě 17 výše, Parlament v lednu 2019 informoval žalobce o možné použitelnosti pravidel rozhodnutí č. 14/2018 ve vztahu k nim. Stejně tak, jak bylo uvedeno v bodě 19 výše, Parlament žalobcům v únoru 2019 potvrdil automatickou použitelnost uvedeného rozhodnutí na jejich situaci. Žalobci tak byli seznámeni se změnou pravidel použitelných na výpočet výše jejich důchodu před tím, než byla přijata napadená rozhodnutí.

203 Tento závěr není vyvrácen rozsudkem ze dne 18. října 2011, Purvis v. Parlament (T-439/09, EU:T:2011:600), na který odkazují žalobci. V tomto ohledu je třeba konstatovat, že žalobce v uvedené věci ještě nenabyl nárok na důchod. Kromě toho si uvedený žalobce nestěžoval na jakékoli snížení výše důchodu, ale na zamítnutí jeho žádosti o výplatu doplňkového důchodu zčásti ve formě jednorázové částky. Okolnosti rozsudku ze dne 18. října 2011, Purvis v. Parlament (T-439/09, EU:T:2011:600), tedy nesouvisejí se situací žalobců v projednávaných žalobách. Navíc v rozsahu, v němž žalobci z uvedeného

rozsudku vyvozují, že nabyté důchodové nároky nemohou být dotčeny, stačí připomenout – jak bylo uvedeno zejména v bodě 191 výše – že Parlament respektoval jejich nabyté důchodové nároky a že byla změněna pouze výše jejich důchodu.

204 První výtka vycházející z porušení zásady právní jistoty musí tedy být zamítnuta.

2) K výtce vycházející z porušení zásady ochrany legitimního očekávání

205 Podle ustálené judikatury se právo domáhat se ochrany legitimního očekávání vztahuje na každého jednotlivce, který se nachází v situaci, ze které vyplývá, že unijní správa u něj vyvolala podloženou naději. Ujištění způsobilá vzbudit takováto očekávání jsou tvořena přesnými, nepodmíněnými a shodujícími se informacemi z oprávněných a spolehlivých zdrojů. Naproti tomu se nikdo nemůže dovolávat porušení této zásady, pokud mu správa neposkytla konkrétní ujištění. Konečně poskytnutá ujištění musí být v souladu s platnými normami (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 3. prosince 2019, Česká republika v. Parlament a Rada, C-482/17, EU:C:2019:1035, bod 153 a citovaná judikatura).

206 Bez dalšího je třeba z důvodů podobných těm uvedeným v bodech 189 až 191 výše zamítnout námitku protiprávnosti vznesou žalobci, v níž tito tvrdí, že pokud by článek 75 a čl. 2 odst. 1 přílohy III měly být vykládány tak, že opravňují Parlament k přijetí opatření se zpětným účinkem na definitivně nabyté důchodové nároky, takový výklad by byl v rozporu se zásadou ochrany legitimního očekávání.

207 Tato námitka protiprávnosti totiž spočívá na chybném předpokladu, že Parlament je oprávněn změnit nabyté nároky na starobní důchod, ačkoli tomu tak není. Pouze změna výše uvedených důchodů je na základě článku 75 a čl. 2 odst. 1 přílohy III dovolena.

208 Kromě toho žalobci neprokázali ani netvrdili, že jim Parlament poskytl jiná ujištění, než je ujištění obsažené v článku 75 a čl. 2 odst. 1 přílohy III. Je přitom zjevné, že tyto dva články nestanoví neměnnost výše důchodů žalobců.

209 Přezkum druhého žalobního důvodu, zejména v bodech 138 až 141 výše, totiž ukázal, že jediné přesné a nepodmíněné ujištění poskytnuté žalobcům Parlamentem spočívá v tom, že jim zaručuje nárok na důchod, jehož výše a podmínky se shodují s výší a podmínkami důchodu, který pobírají členové dolní komory parlamentu členského státu, ve kterém byli zvoleni, tj. v projednávaných věcech poslanci Poslanecké sněmovny.

210 Parlament se tedy tím, že věrně použil pravidla rozhodnutí č. 14/2018 za účelem přijetí napadených rozhodnutí, neodchýlil od ujištění, které žalobcům poskytl, když se stali účastníky důchodového systému upraveného přílohou III.

211 Druhá výtka vycházející z porušení zásady ochrany legitimního očekávání musí tedy být zamítnuta.

3) K výtce vycházející z porušení práva na vlastnictví

212 Podle judikatury je právo na vlastnictví, jak je zaručeno v čl. 17 odst. 1 Listiny, základním právem unijního práva, jehož respektování je podmínkou legality unijních aktů. Dále toto ustanovení, které stanoví, že právo každého vlastnit zákonně nabytý majetek, stanovuje právní normu, jejímž předmětem je přiznat práva jednotlivcům (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 23. května 2019, Steinhoff a další v. ECB, T-107/17, EU:T:2019:353, bod 96 a citovaná judikatura).

213 Je však nutno připomenout, že právo na vlastnictví zaručené čl. 17 odst. 1 Listiny není právem absolutním a jeho výkon může být předmětem omezení odůvodněných cíli obecného zájmu, které Unie sleduje. Jak plyne z čl. 52 odst. 1 Listiny, výkon práva na vlastnictví lze tudíž omezit za podmínky, že

tato omezení jsou stanovena zákonem, skutečně odpovídají sledovaným cílům obecného zájmu a nepředstavují vzhledem ke sledovanému cíli nepřiměřený a neúnosný zásah, jímž by byla dotčena samotná podstata takto zaručeného práva (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 13. června 2017, Florescu a další, C-258/14, EU:C:2017:448, body 51 a 53 a citovaná judikatura).

214 Konečně je pro účely vymezení rozsahu základního práva na ochranu vlastnictví třeba s ohledem na čl. 52 odst. 3 Listiny přihlédnout k článku 1 dodatkového protokolu č. 1 k EÚLP, který toto právo zakotvuje (viz rozsudek ze dne 13. června 2017, Florescu a další, C-258/14, EU:C:2017:448, bod 49 a citovaná judikatura).

215 V projednávaných věcech je třeba připomenout, že napadená rozhodnutí uplatňují v souladu s pravidlem stejného důchodu nový způsob výpočtu stanovený rozhodnutím č. 14/2008 na starobní nebo pozůstalostní důchody žalobců. Přezkum legality rozhodnutí č. 14/2018 z hlediska italského práva je vyhrazen příslušným italským orgánům, zatímco unijnímu soudu přísluší přezkoumat, zda Parlament porušil při použití pravidel tohoto rozhodnutí v napadených rozhodnutích ustanovení Listiny (viz body 62 až 65 a bod 182 výše). Pokud jde konkrétně o projednávanou výtku vycházející z porušení práva na vlastnictví zaručeného v čl. 17 odst. 1 Listiny, je nutno konstatovat, že žalobci nepředkládají žádný konkrétní důkaz, že toto právo zaručuje odlišnou, ne-li vyšší úroveň ochrany, než jsou záruky zajištěné italským právem. Tribunál konstatuje, že legalita rozhodnutí č. 14/2018 je v současné době přezkoumávána u Consiglio di giurisdizione della Camera dei deputati (Rada pro soudnictví Poslanecké sněmovny) a že Parlament na jednání uvedl, že v budoucnu použije v souladu s pravidlem stejného důchodu každou změnu rozhodnutí č. 14/2018 přijatou příslušnými italskými orgány na důchody žalobců.

216 V projednávané věci je nesporné, že Parlament neupřel žalobcům části jejich nároků na důchod, ale pouze uplatnil snížení výše těchto důchodů stanovené ustanoveními použitelnými v této oblasti. Navíc v odpovědi na písemnou otázku Tribunálu poskytl Parlament tabulku upřesňující rozsah tohoto snížení pro každého žalobce. Podle údajů předložených Parlamentem se procentní míra snížení pohybuje podle osobní situace každého žalobce v rozmezí od 9 % do 65 %. Na čtyři žalobce bylo uplatněno snížení rovnající se nebo přesahující 50 % a nové výše jejich dotčeného důchodu se pohybují v rozmezí od 1 569,14 eur do 1 985,42 eur. Je třeba konstatovat, že důchody těchto čtyř žalobců souvisejí s funkčními obdobími dotyčného bývalého poslance v délce pěti nebo deseti let a že nový způsob výpočtu se provádí na základě individuálních příspěvků v souladu s čl. 1 odst. 2 rozhodnutí č. 14/2008. Žalobci každopádně nepředkládají podrobnou a individuální argumentaci vycházející z rozsahu snížení výše důchodu v jejich konkrétním případě. Uplatňují pouze obecnější argumenty, podle nichž právo na vlastnictví vylučuje snížení výše důchodů v projednávaných věcech z důvodu jeho údajné zpětné účinnosti a údajné neexistence převažujícího veřejného zájmu. Navíc je třeba připomenout, že posouzení legality unijního aktu z hlediska základních práv nemůže spočívat na tvrzeních vycházejících z důsledků tohoto aktu v určitém konkrétním případě (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 8. září 2020, Komise a Rada v. Carreras Sequeros a další, C-119/19 P a C-126/19 P, EU:C:2020:676, bod 153 a citovaná judikatura).

217 V tomto ohledu je třeba dodat následující.

218 Již bylo judikováno, že když určitá právní úprava stanoví automatické vyplácení takové sociální dávky, jako je starobní nebo pozůstalostní důchod, vzniká majetkový zájem spadající u osob, které splňují dané podmínky, do oblasti působnosti článku 17 Listiny (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 13. června 2017, Florescu a další, C-258/14, EU:C:2017:448, bod 50 a citovaná judikatura). Důchody žalobců tedy spadají do věcné působnosti článku 17 Listiny.

219 Kromě toho, i když napadená rozhodnutí nevedou k prostému upření důchodů žalobců, nic to nemění na tom, že snižují jejich výši. V tomto smyslu napadená rozhodnutí omezují právo žalobců na vlastnictví (v tomto smyslu viz rozsudek ESLP ze dne 1. září 2015, Da Silva Carvalho Rico v. Portugalsko, CE:ECHR:2015:0901DEC001334114, body 31 až 33 a citovaná judikatura). Parlament ostatně existenci takovéhoto omezení na jednání uznal.

220 Je tedy třeba ověřit, zda toto omezení respektuje podstatu práva žalobců na vlastnictví, zda je stanoveno zákonem, zda odpovídá cíli obecného zájmu a zda je k dosažení tohoto cíle nezbytné.

221 V tomto ohledu nemá skutečnost, že Parlament toto ověření neprovedl, žádný vliv na projednávané věci. Takové ověření totiž není povinnou procesní náležitostí, kterou by Parlament musel splnit před přijetím napadených rozhodnutí. Důležité je pouze to, že konkrétní účinky těchto rozhodnutí nezasahují do podstaty práva žalobců na vlastnictví.

222 Zaprvé, právo na vlastnictví zakotvené v článku 17 Listiny nelze vykládat tak, že zakládá nárok na důchod v určité výši (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 13. června 2017, Florescu a další, C-258/14, EU:C:2017:448, bod 50 a citovaná judikatura).

223 Zadruhé, omezení práva žalobců na vlastnictví dotčené v projednávaných věcech je stanoveno zákonem.

224 Napadená rozhodnutí jsou založena na článku 75 a čl. 2 odst. 1 přílohy III. V tomto ohledu bylo v bodě 195 výše uvedeno, že od vstupu statutu poslanců v platnost nebyla pravidla přílohy III změněna. Navíc čl. 2 odst. 1 přílohy III vyžaduje, aby byla výše důchodů upravena směrem dolů, nebo nahoru, s cílem zohlednit příslušný vývoj v oblasti právních a správních předpisů v dotyčném členském státě. Napadená rozhodnutí tak sice upravila výši důchodů žalobců, avšak nezměnila obsah nároku na důchod, jak je definován unijním právem.

225 Tribunál dále konstatuje, že nová pravidla výpočtu těchto důchodů jsou stanovena s dostatečnou jasností a přesností ustanoveními rozhodnutí č. 14/2018, což ostatně žalobci nezpochybňují. Kromě toho okolnost, na kterou poukazují žalobci, že rozhodnutí nemá v italském právu formu „zákona“, nemá žádný dopad. Podle ustálené judikatury musí být pojem „zákon“ chápán ve svém „materiálním“, a nikoli „formálním“ pojetí. Zahrnuje tedy soubor tvořený písemným právem, včetně podzákonných předpisů, jakož i judikaturu, která je vykládá [viz rozsudek ESLP ze dne 18. ledna 2018, Fédération nationale des associations et syndicats de sportifs (FNASS) a další v. Francie, CE:ECHR:2018:0118JUD 004815111, bod 160 a citovaná judikatura].

226 Zatřetí, Parlament tvrdí, že odůvodnění omezení práva žalobců na vlastnictví je obsaženo v rozhodnutí č. 14/2018, jelikož způsob výpočtu důchodů vyplácených poslancům Poslanecké sněmovny se rozhodl upravit úřad předsednictva této sněmovny. Konkrétně je rozhodnutí č. 14/2018 odůvodněno cílem přizpůsobit výši důchodů vyplácených všem poslancům systému výpočtu na základě příspěvků. Kromě toho podle Parlamentu z judikatury Evropského soudu pro lidská práva vyplývá, že státy mají široký prostor pro uvážení, zejména pokud jde o přijímání politik úspory veřejných prostředků nebo zákonů zavádějících úsporná opatření diktovaná vážnou hospodářskou krizí.

227 V tomto ohledu Tribunál podotýká, že s ohledem na čl. 2 odst. 1 přílohy III je přijetí napadených rozhodnutí nutně závislé na volbách učiněných příslušnými italskými orgány. Posouzení sledovaného cíle obecného zájmu tak nemůže přehlížet cíle, které vedly k přijetí rozhodnutí č. 14/2018.

228 V tomto ohledu je třeba konstatovat, že cíl dovolávaný Parlamentem je výslovně zmíněn v preambuli rozhodnutí č. 14/2018. Je zde totiž upřesněno, že cílem tohoto rozhodnutí je „provést nový výpočet podle metody založené na příspěvcích výše doživotních příspěvků, poměrné části doživotního

příspěvku v rámci důchodového zabezpečení a pozůstalostních dávek, na které byly nároky získány na základě právní úpravy platné k 31. prosinci 2011“, a že „nový výpočet platné dávky [nemůže] vést k vyšší částce, než je částka v současnosti vyplácená“.

229 Žalobci navíc v žalobách sami uznávají, že „na vnitrostátní úrovni spadá použití rozhodnutí č. 14/2018 do rámce obecnějšího zásahu a má vést ke snížení výdajů [italského] státu“. Toto tvrzení je potvrzeno jednou z jejich odpovědí na písemné otázky Tribunálu. Prohlašují v ní, že „důvodem snížení provedeného rozhodnutím č. 14/2018 je dosáhnout úspory výdajů ve prospěch [italských] veřejných financí“.

230 Z těchto poznatků lze vyvodit, že cílem rozhodnutí č. 14/2018 je racionalizovat veřejné výdaje v kontextu rozpočtové kázně. Unijní soud přitom již uznal, že takovýto cíl představuje cíl obecného zájmu, který může odůvodnit zásah do základních práv (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 13. června 2017, Florescu a další, C-258/14, EU:C:2017:448, bod 56 a citovaná judikatura; v tomto smyslu viz obdobně též rozsudek ze dne 14. prosince 2018, FV v. Rada, T-750/16, EU:T:2018:972, bod 108).

231 Tento legitimní cíl se musí uplatnit i na napadená rozhodnutí, jelikož přijetí těchto rozhodnutí nevykazuje žádný důvod k tomu, aby bylo považováno za autonomní, ale naopak, jak je upřesněno v bodě 227 výše, závisí na volbách učiněných příslušnými italskými orgány. Napadená rozhodnutí navíc sledují zároveň legitimní cíl výslovně uvedený v čl. 2 odst. 1 přílohy III, a sice přiznat žalobcům důchody, jejichž výše a podmínky se shodují s výší a podmínkami důchodů, které pobírají poslanci Poslanecké sněmovny.

232 Začtvrté, pokud jde o nezbytnost rozhodnutí č. 14/2018, a tudíž i o nezbytnost napadených rozhodnutí, Soudní dvůr již rozhodl, že s ohledem na zvláštní již několik let panující hospodářskou situaci mají členské státy při přijímání rozhodnutí v hospodářské oblasti široký prostor pro uvážení a jsou nejlépe schopny definovat opatření, která mohou vést k dosažení sledovaného cíle (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 13. června 2017, Florescu a další, C-258/14, EU:C:2017:448, bod 57). Stejně tak již Evropský soud pro lidská práva rozhodl, že rozhodnutí přijmout právní předpisy v oblasti sociálních dávek obvykle vyžaduje, aby byly zkoumány politické, hospodářské a sociální otázky. Z toho vyplývá, že státům je ponechán široký prostor pro uvážení, zejména při přijímání politik úspor veřejných financí nebo zákonů zavádějících úsporná opatření diktovaná vážnou hospodářskou krizí (v tomto smyslu viz rozsudek ESLP ze dne 10. července 2018, Achille Claudio Aielli a další v. Itálie a Giovanni Arboit a další v. Itálie, CE:ECHR:2018:0710DEC002716618, bod 26 a citovaná judikatura).

233 Žalobci přitom neprokázali, že pravidla stanovená rozhodnutím č. 14/2018 nebyla nezbytná k dosažení sledovaných cílů, popsaných v bodech 230 a 231 výše. Žalobci ani nezmínili existenci jiných méně omezujících opatření, která by umožnila dosáhnout uvedených cílů.

234 Kromě toho z bodů 13 a 16 stanoviska právní služby vyplývá, že rozhodnutí č. 14/2018 obsahuje několik ustanovení zaručujících jeho přiměřenost, zejména čl. 1 odst. 6 a 7 tohoto rozhodnutí. V tomto ohledu Parlament v odpovědi na písemnou otázku Tribunálu poskytl tabulku, ze které je patrné, že použil pravidla stanovená v čl. 1 odst. 6 rozhodnutí č. 14/2018 ve prospěch dvanácti žalobců. V souladu s uvedenými pravidly byla nová výše jejich důchodu, tak jak byla přepočítána, o polovinu zvýšena. Stejně tak Parlament na jednání tvrdil, aniž mu žalobci oponovali, že žádný z nich nepožádal o to, aby Parlament použil pravidla čl. 1 odst. 7 rozhodnutí č. 14/2018. Tato pravidla přitom umožňují zvýšit důchod osob, které nepobírají jiné roční příjmy ve výši přesahující roční výši sociální pomoci, které trpí vážným onemocněním vyžadujícím poskytnutí život zachraňující léčby nebo které trpí onemocněními, jež způsobují plnou invaliditu.

235 Pokud jde o důsledky napadených rozhodnutí pro žalobce, Tribunál zajisté nevylučuje, že by mohly dosáhnout určitého prahu závažnosti. Tento práh závažnosti však sám o sobě neumožňuje dospět k závěru, že napadená rozhodnutí způsobují nepřiměřené nevýhody ve vztahu k sledovaným cílům,

zejména s ohledem na rozsah snížení výše dotčených důchodů, nové absolutní výše důchodů posouzené ve vztahu k délce funkčního období dotyčného bývalého poslance Evropského parlamentu, jakož i na skutečnost, že nový způsob výpočtu zohledňuje jeho individuální příspěvek. Kromě toho žádný z důsledků uvedených žalobci v jejich písemnostech není podložen ani prokázán. Vzhledem k neexistenci konkrétních důkazů tedy nelze dospět k závěru, že by každý z žalobců nesl individuální zátěž, která by byla nepřiměřená vzhledem ke sledovaným cílům. V každém případě nemůže posouzení legality unijního aktu z hlediska základních práv spočívat na tvrzeních vycházejících z důsledků tohoto aktu v určitém konkrétním případě (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 8. září 2020, Komise a Rada v. Carreras Sequeros a další, C-119/19 P a C-126/19 P, EU:C:2020:676, bod 153 a citovaná judikatura).

236 Třetí výtka vycházející z porušení práva na vlastnictví musí tedy být zamítnuta, a tudíž je třeba zamítnout první část čtvrtého žalobního důvodu v plném rozsahu.

b) K druhé části čtvrtého žalobního důvodu vycházející z porušení zásady proporcionality

237 V rámci druhé části žalobci tvrdí, že napadená rozhodnutí představují nepřiměřený zásah do jejich práva na vlastnictví zaručeného článkem 17 Listiny. Každý z žalobců podle nich nespravedlivě nese nadměrnou individuální zátěž, a to bez jakéhokoli odůvodnění.

238 Parlament navrhuje, aby byla druhá část čtvrtého žalobního důvodu zamítnuta jako neopodstatněná.

239 V tomto ohledu je třeba uvést, že jelikož se žalobci omezují na opakování toho, že napadená rozhodnutí představují nepřiměřený a neodůvodněný zásah do jejich práva na vlastnictví, musí být druhá část čtvrtého žalobního důvodu zamítnuta ze stejných důvodů, jako jsou důvody uvedené v bodech 222 až 235 výše.

c) Ke třetí části čtvrtého žalobního důvodu týkající se porušení zásady rovnosti

240 V rámci třetí části žalobci tvrdí, že napadená rozhodnutí porušují zásadu rovnosti. Zacházejí podle nich stejně s bývalými poslanci, na které se vztahuje příloha III, a s italskými poslanci, kterých se přímo týká rozhodnutí č. 14/2018. Mezi důchodovými systémy těchto dvou kategorií poslanců přitom existují zásadní rozdíly. Zaprvé systém stanovený přílohou III pravidel NPP je důchodovým systémem založeným na dobrovolné účasti, kdežto účast dotyčných italských poslanců ve vnitrostátním důchodovém systému je automatická. Zadruhé rozhodnutí č. 14/2018 směřuje ke snížení výdajů k tíži Italské republiky, kdežto důchody žalobců jsou financovány z nezbytných prostředků z rozpočtu Parlamentu.

241 Napadená rozhodnutí rovněž zachází podle žalobců odlišně s bývalými poslanci Evropského parlamentu zvolenými v Itálii v porovnání s bývalými poslanci Evropského parlamentu zvolenými ve Francii nebo v Lucembursku, přestože se na všechny tyto poslance vztahuje tatáž příloha III.

242 Konečně v odpovědi na písemnou otázku Tribunálu vznesli žalobci rovněž námitku protiprávnosti článku 75 a čl. 2 odst. 1 přílohy III. Pokud by totiž bylo třeba mít za to, že pravidla NPP umožňují Parlamentu zpochybnit definitivně nabyté důchodové nároky, vedlo by to podle žalobců k vykonstruovanému stejnému zacházení s odlišnými situacemi.

243 Parlament navrhuje, aby byla třetí část čtvrtého žalobního důvodu zamítnuta jako neopodstatněná.

244 V tomto ohledu z ustálené judikatury vyplývá, že zásada rovného zacházení vyžaduje, aby se srovnatelnými situacemi nebylo zacházeno odlišně a s odlišnými situacemi stejně, není-li takové zacházení objektivně odůvodněno (viz rozsudek ze dne 26. listopadu 2013, Kendrion v. Komise, C-50/12 P, EU:C:2013:771, bod 62 a citovaná judikatura).

245 Je třeba konstatovat, že žalobci Parlamentu v podstatě vytýkají, že je postavil na roveň poslancům Poslanecké sněmovny, přestože se jejich situace lišily. Kromě toho Parlament rovněž porušil zásadu rovnosti, když se žalobci zacházel odlišně než s ostatními bývalými poslanci Evropského parlamentu, přestože se na ně vztahuje tatáž právní úprava, a sice příloha III.

246 Tyto výtky směřující v žalobách proti napadeným rozhodnutím však nevyplývají z těchto rozhodnutí, ale z pravidel stanovených v článku 75 a čl. 2 odst. 1 přílohy III. Argumenty žalobců je tedy třeba posoudit pouze ve vztahu k těmto dvěma článkům, které jsou ostatně předmětem námitky protiprávnosti vznesené žalobci.

247 Žalobci v námitce protiprávnosti tvrdí, že pokud by bylo třeba mít za to, že pravidla NPP umožňují Parlamentu zpochybnit jejich definitivně nabyté důchodové nároky, pak by článek 75 a čl. 2 odst. 1 přílohy III byly v rozporu se zásadou rovného zacházení.

248 V tomto ohledu musí být námitka protiprávnosti zamítnuta z důvodů podobných těm, které byly uvedeny v bodech 189 až 191 výše. Tato námitka protiprávnosti totiž spočívá na chybném předpokladu, že Parlament je oprávněn změnit nabyté nároky na starobní důchod, ačkoli tomu tak není. Pouze změna výše uvedených důchodů je dovolena na základě článku 75 a čl. 2 odst. 1 přílohy III.

249 Kromě toho žádný z argumentů vznesených žalobci není s to prokázat protiprávnost článku 75 nebo čl. 2 odst. 1 přílohy III.

250 Zaprvé, žalobci Parlamentu vytýkají, že s nimi nezacházel stejně jako s bývalými poslanci Evropského parlamentu zvolenými ve Francii nebo v Lucembursku, kteří se rovněž rozhodli pro účast v důchodovém systému podle přílohy III. Žalobci tak byli předmětem rozdílného zacházení, přestože se nacházeli ve stejné situaci jako tito ostatní bývalí poslanci, jelikož všichni zastávali stejné funkce během téhož období.

251 Podle ustálené judikatury platí, že prvky, které charakterizují odlišné situace a tím jejich srovnatelný charakter, musí být určeny a posuzovány zejména ve světle předmětu a cíle aktu Unie, který zakládá dotčené odlišení (viz rozsudek ze dne 16. prosince 2008, Arcelor Atlantique et Lorraine a další, C-127/07, EU:C:2008:728, bod 26 a citovaná judikatura).

252 V tomto ohledu je nesporné, že důchodový systém podle přílohy III byl koncipován tak, aby zaručil rovné zacházení zejména s bývalými poslanci Evropského parlamentu zvolenými v Itálii a poslanci Poslanecké sněmovny. Tento cíl je výslovně potvrzen v čl. 1 odst. 2 přílohy III a v čl. 2 odst. 1 téže přílohy. Rovné zacházení je tedy hlavní charakteristikou systému upraveného v příloze III. Navíc, jak bylo uvedeno v bodě 209 výše, tato rovnost byla jediným přesným a nepodmíněným ujištěním, které Parlament poskytl žalobcům, když se stali účastníky důchodového systému podle přílohy III.

253 Cíl a předmět přílohy III tedy v projednávaných věcech spočívají v zajištění rovného zacházení s bývalými poslanci Evropského parlamentu zvolenými v Itálii a poslanci Poslanecké sněmovny.

254 Žalobci se tudíž nenacházejí ve stejné situaci jako bývalí poslanci Evropského parlamentu zvolení ve Francii nebo v Lucembursku, kteří se rovněž rozhodli pro účast v tomto důchodovém systému. Důchody bývalých poslanců Evropského parlamentu zvolených v těchto dvou členských státech se totiž neřídí pravidly stanovenými italským právem, ale jinými vnitrostátními pravidly, která se na ně konkrétně vztahují.

255 Zadruhé, žalobci tvrdí, že s nimi Parlament zacházel stejně jako s bývalými poslanci Poslanecké sněmovny, ačkoli se jejich situace liší ve třech ohledech. Nejprve, členství v důchodovém systému upraveném přílohou III je dobrovolné, kdežto členství v italském důchodovém systému je automatické, pokud jde o poslance Poslanecké sněmovny. Dále má rozhodnutí č. 14/2018 za cíl snížit

výdaje k tíži Italské republiky, kdežto takový cíl není použitelný na žalobce. Konečně z toho vyplývá problém účinné soudní ochrany, jelikož by bývalý poslanec Evropského parlamentu zvolený v Itálii, který nebyl rovněž poslancem Poslanecké sněmovny, nemohl před Consiglio di giurisdizione della Camera dei deputati (Rada pro soudnictví Poslanecké sněmovny) uplatňovat protiprávnost rozhodnutí č. 14/2018 a jeho rozšíření na bývalé poslance Evropského parlamentu.

256 Ve světle předmětu a cíle přílohy III, jak jsou popsány v bodech 252 a 253 výše, nemají argumenty žalobců vliv na platnost článku 75 a čl. 2 odst. 1 přílohy III s ohledem na zásadu rovného zacházení.

257 Podle judikatury připomenuté v bodě 244 výše totiž zásada rovného zacházení k tomu, aby mohlo být uplatněno stejné zacházení, nevyžaduje naprostou totožnost situací. Je vyžadována pouze srovnatelnost těchto situací. Žádný ze tří argumentů předložených žalobci přitom neumožňuje dovodit, že se situace posledně zmíněných zásadně liší od situace bývalých poslanců Poslanecké sněmovny.

258 Jen pro úplnost Tribunál konstatuje, že tvrzení žalobců v podstatě znamená odmítnout jakékoli rovné zacházení s nimi a členy této sněmovny. Přijetí tohoto tvrzení by však zbavilo přílohu III veškerého užitečného účinku tím, že by zpochybnilo samotnou podstatu tohoto důchodového systému. Paradoxně by toto tvrzení vedlo k tomu, že by důchody žalobců již nemohly být vypočteny a vypláceny, neboť právě výše a podmínky přiznání uvedených důchodů závisejí na pravidlech stanovených italským právem.

259 Konečně, pokud jde konkrétně o nemožnost některých žalobců zpochybnit legalitu rozhodnutí č. 14/2018 u Consiglio di giurisdizione della Camera dei deputati (Rada pro soudnictví Poslanecké sněmovny), Tribunál konstatuje, že tato procesní překážka nevyplývá z unijního práva, ale je vlastní italskému právu. V každém případě nemá Tribunál v rámci žaloby podané na základě článku 263 SFEU pravomoc přímo posoudit soulad italského práva s ohledem na základní práva, a zejména s ohledem na právo na účinnou soudní ochranu.

260 Třetí část čtvrtého žalobního důvodu, a tedy i celý čtvrtý žalobní důvod musí být zamítnuty, a tudíž je třeba zamítnout žalobu v plném rozsahu, aniž je třeba rozhodnout o přípustnosti prvního bodu návrhového žádání ve věci T-465/19 a o přípustnosti druhých bodů návrhových žádání (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 26. února 2002, Rada v. Boehringer, C-23/00 P, EU:C:2002:118, bod 52).

K nákladům řízení

261 Podle čl. 134 odst. 1 jednacího řádu se účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. Vzhledem k tomu, že Parlament požadoval náhradu nákladů řízení a žalobci neměli ve věci úspěch, je důvodné posledně uvedeným uložit povinnost nést vlastní náklady řízení a nahradit náklady řízení vynaložené Parlamentem.

Z těchto důvodů,

TRIBUNÁL (osmý rozšířený senát)

rozhodl takto:

1) Žaloba ve věci T-453/19, Panusa v. Parlament se pro nepřípustnost odmítá.

2) Ostatní žaloby se zamítají.

3) Maria Teresa Coppo Gavazzi a další žalobci, jejichž jména jsou uvedena v příloze, ponesou vlastní náklady řízení a nahradí náklady řízení vynaložené Evropským parlamentem.

Svenningsen Barents Mac Eochaidh

Pynnä Laitenberger

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 15. října 2020.

Podpisy.